

*Întreprinderea de industrie locală
„Vasile Roaită” din Roșiorii de Vede a
prezentat la recepție mobilă cu defecte*

62405V

— Ce-i cu voi?! În halul ăsta se vine la „recepție”?! —

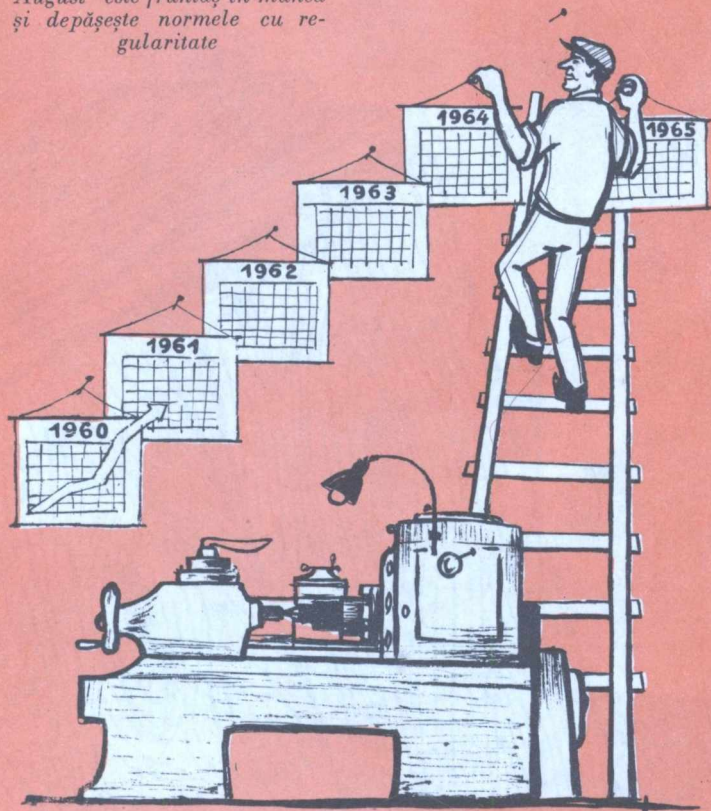
Desen de FRED GHENĂDE

u r z i c a

ANUL XIII — Nr. 1 • 15 IANUARIE — 1961 • 16 PAGINI — 1,50 LEI

Niță Andrei, strungar la secția motoare a Uzinelor „23 August” este fruntaș în muncă și depășește normele cu regularitate

Desen de I. DAVIDESCU

PREVEDERE

BALADA EXTRA

de FLORIN IORDĂCHESCU

Poezie inspirată de Sfatul popular din comuna Oșești, regiunea Iași, care folosește cadrele didactice la diverse munci care nu intră în îndatoririle lor. Din această cauză, învățătorii sînt sustrași de la obligațiile lor profesionale.

Mări, s-a aflat,
Undeva-ntr-un sat,
Un învățător
Bun și silitor
Care se trudea,
Multe cărți citea,
Din ele scotea
Boabe de știință
Pentru folosință,
Pentru cei școlari
Mai mici și mai mari.
Dar în acel sat
Unii de la Sfat
Altfel judecau
Și-unde mi-l puneau
Oi de numără,
Cite-s a făta,
Cite sint mioare,
Cite bălăioare,
Ciți prunci s-au născut
In anul trecut,
Ciți sint de doi ani,
Ciți din ei orfani,
Ciți din ei sint frați,
Ciți sint vaccinași,
Ciți ciini sint cu zgardă,
Ba-l puneau de gardă

Și la telefon
Că de la raion
S-ar putea să cheme.
Dar de la o vreme
Cel învățător,
Bun și silitor,
Le-a fost spus: „Măi frați,
Ce nu mă lăsați
Ca să-mi pot vedea
Și de munca mea
Cum prin alte sate
Și îndepărtate,
Și învecinate,
Cei învățători
Sint luminători
Și nu sanitari,
Nici veterinari
Și nici ipistași:
Înțelesu-m-ați?”
Bine nu sfirșea
De grăit așa
Că pe el puneau
Mări, altă șea,
Și mi-ți-l chema
Pentru a lucra
Note, situații,

Copilul cu patru pătruni

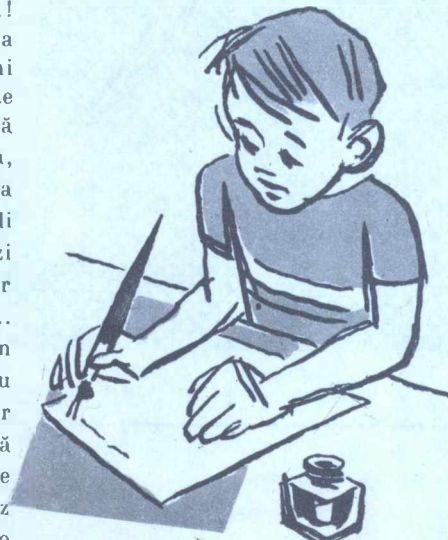

Ehei, dragi tovarăși, ce știți dumneavoastră... Uite, aici, la măsuța asta, vin eu și mă așez în fiecare zi ca să-mi fac lecțiile... E un restaurant drăguț, unde poți să înveți în liniște... Nu-mi fac lecțiile acasă, că nu vreau să-mi deranjez părinții! Mai ales că eu nu am doi părinți, cum are orice copil obișnuit. Ehe! Eu am patru... Două mame și doi tați... Pe vremuri, demult, acum vreo doi ani, cînd eram într-antlia, aveam și eu doi părinți... Dar într-a doua, mama a divorțat de tata, într-a treia tata s-a însurat cu altă mamă și într-a patra s-a măritat și mama... Ce știți dumneavoastră?... Cînd ești un părinte cu patru copii nu poți înțelege ce înseamnă să fii... un copil cu patru părinți... Că dacă ai patru copii care nu te primesc în casă, cum spunea acum un an un tată la un teatru de estradă, tot mai ai la cine să te duci. Te duci la nevastă. Dar eu, care sint un copil cu patru părinți, la ce nevastă să mă duc? Că am abia zece ani... Ospătar! Alo! Ospătar!... Adu-mi și mie o sticlă!... Poftim? Nu, nu Riesling! Progresull... Nu vin, frate! Cerneală!... Așa! Mersi!... Vedeți, eu aici îmi fac lecțiile... Că între cei patru părinți ai mei se duce pentru mine o luptă grozavă. Zău, de emoție, uite, îmi dau și lacrimile... Tatăl meu dintîi spune să mă duc la tatăl de-al doilea... Și mama mea de-a doua spune să mă duc la mama mea dintîi... Poate aș rezolva eu problema, dacă aș avea și un tată de-al treilea. Dar n-am! Am numai patru părinți!... Așa că

eu mă duc la restaurantul ăsta dintîi... Și pe urmă mai e o chestie... Acum am opt bunici! Socotiți și dumneavoastră: am patru părinți, care va să zică vine doi bunici de cap!... Total opt bunici! Și-i încure!.. Cînd îmi spune unul din tați: mîine mîncîi la mama-mare, eu mă zăpăcesc. Mîncîi eu la mama-mare, dar la care mama mare? Că am patru mame mari și două mame mici!... Și eu nu mai îndrăznesc să întreb pe tata care mamă mare, că se supără, cică-l bat la cap și mă pocnește tata dintîi ca un tată de-al doilea!... Că dumneavoastră nu știți ce nervoși au devenit tații mei de cînd sint doi!... Cînd tații mei erau unul, eram mai liniștit! Acum, dacă mă duc la tatăl dintîi și-i cer bani de tramvai, zice: „Du-te la tat'tu!” Și dacă mă duc la tatăl de-al doilea, zice și el: „Du-te la tat'tu!” Așa e! Cînd umbli după doi tați, nu prinzi nici unul... Nici măcar o mamă nu mai prinzi... Și cum vă spun, în timpul săptămîinii nu dau pe acasă toată ziua. Dar noaptea dorm bine. Că noaptea visez. Și e bine să visezi. Și eu visez mereu că am numai o

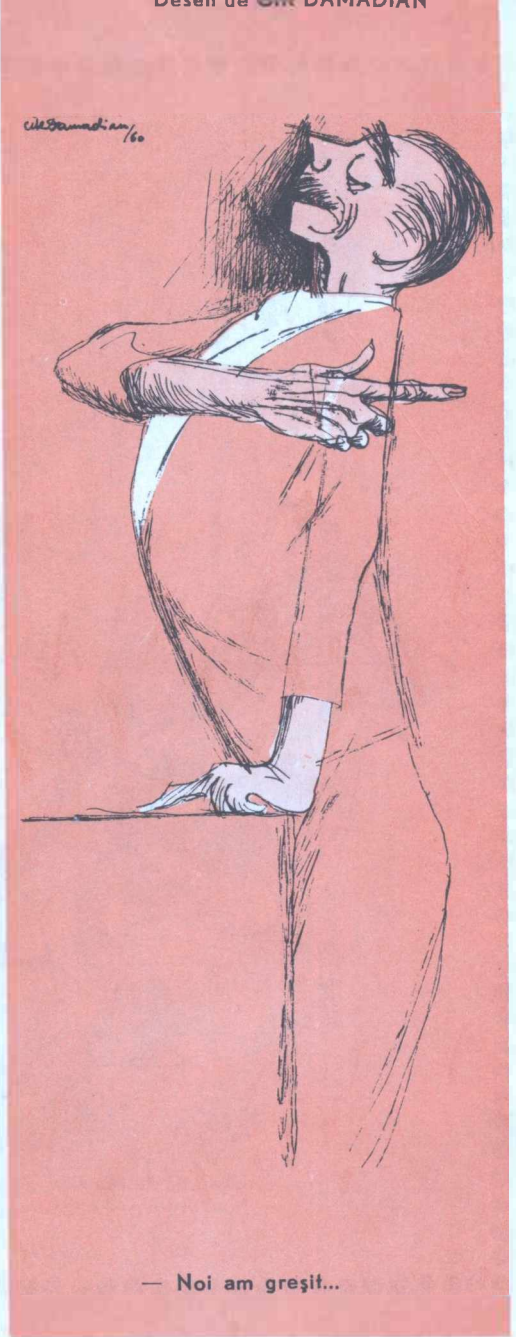
mamă și un tată dintîi. Și că-mi fac lecțiile acasă. Și că mă joc cu copiii cu mingea, țurca, de-a v-ați ascunselea... Știți ce bine-i să visezi? Parcă-i adevărat. Și tata de-al doilea îmi dă voie să visez, că doarme și el! Aoleu, de-ar ști el ce visez, ar fi nenorocire... Numai odată, într-o noapte, am urlat din somn și am strigat: „Tată!” El s-a trezit, a venit și mi-a țipat: „Care tată, mă?” „De-al doilea” am spus eu. Și am scăpat.

Dar și cu lecțiile e o poveste. Că la școală cam scriți... Odată am avut o compunere pe care tot aici în restaurant am scris-o. Aoleu ce-a ieșit atunci! Aveam de scris despre iarnă. Și am scris că iarna e anotîmpul cel mai frigos al anului, cînd ninge copiii se dau cu săniuța și, chiar dacă e ger, le face bine la copii țuca fiarlă, dar pune și puțin piper că știi cum îmi place mie. Și am mai scris că la noi pe derdeluș s-au dat ieri cu săniuța doi copii mari, doi mici, un cotlet, un croșier pané și o baterie cu două sifoane. Și cînd am terminat, am scris că atunci cînd se sfîrșește iarna, copiii cîntă „Vine, vine primăvara!” Vine, vinee, vineeee, că n-am patru mîini, aveți răbdare! Și

ȘCOLARA'

Acte, declarații,
C-avea scris frumos
Și era mintos.
Dar acel mintos
Era minios,
Îi era necaz
Că n-are răgaz
Cărți să mai citească
Să se pregătească
Pentru ca să crească
Cît de puțintel,
Că e tinerel.
Iar cînd a văzut
Vremea c-a pierdut
Fără nici un spor,
Cel învățător
Nimănui spunea
Gîndul ce-l avea.
Pizul că lua,
Carte că scria
În plic o punea
Și mi-o trimitea
Drept la URZICA
Poate doar așa
Că s-or lumina
Și cei de la Sfat
Care au uitat
Că e indicat
Ca pe om să-l pui
Drept la locul lui.

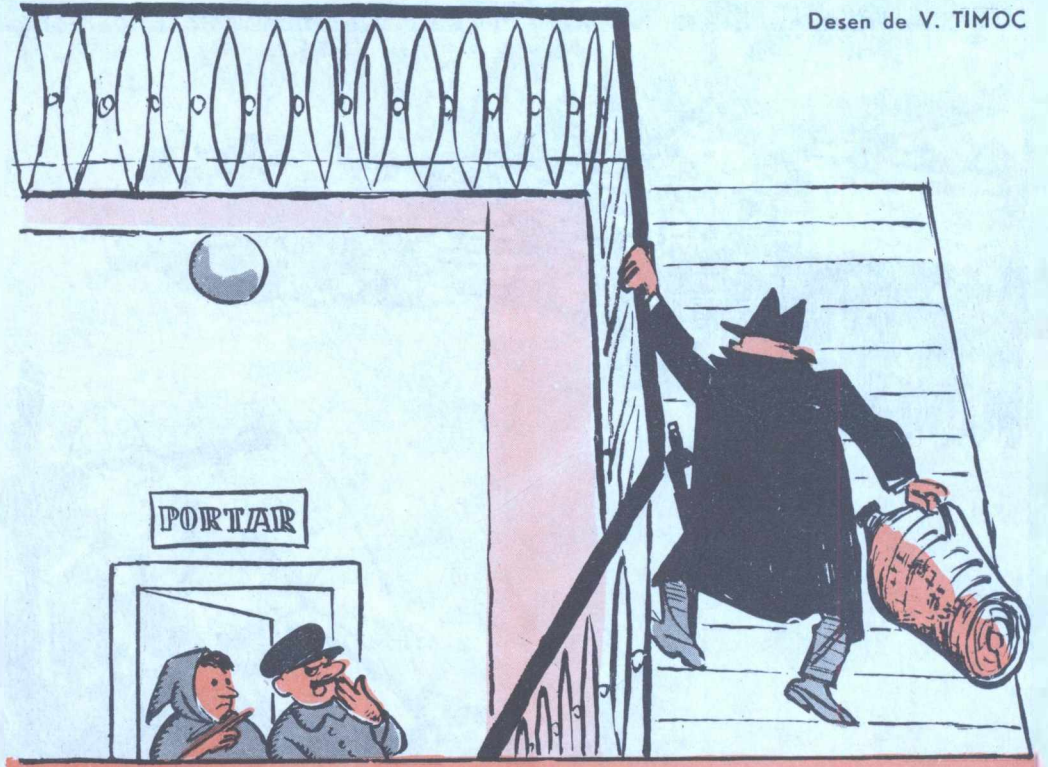
Amintiri

mi-a pus doi. Altă dată am avut un exercițiu de adunare și am luat un trei, că m-a ajutat la el și ospătarul. După toate succesele astea, mi-a spus tovarășul profesor, cică „să vii cu tata!“ Ușor de spus „să vii cu tata“, dar e vorba cu care tată, cînd unul îți spune „Du-te la tată-tu“ și ălălalt îți spune la fel? Pînă la urmă am făcut rost de un bunic care nu era bolnav, dar și el cînd mi-a văzut notele s-a îmbolnăvit. Așa că acum nu mai am nici un bunic în picioare.

Să vă mai spun ceva: de la o vreme au început să se certe mama dintii cu tatăl de-al doilea și mama de-a doua cu tatăl dintii. Am auzit iar prin casă diverse expresii care prevestesc un tată de-al treilea: citație, avocat, „șifonierul e al meu, vagabondule!“... Și din expresiile astea, știți cine iese pînă la urmă vinovat? Eu! Că la nervi nimeni nu se mai uită unde dă. Și dau toți în mine. Eu m-am hotărît. Dacă mai ține așa, îmi dau demisia din familie. Mai ales cînd mă gîndesc să încep acum să duc muncă de lămurire cu un tată de-al treilea, îmi vine să-mi iau cîmpii. Zău, ce obicei și pe părinții ăștia să se joace așa de-a mama și de-a tata pe spinarea mea! Și eu cînd eram mic mă jucam de-a mama și de-a tata, dar eu n-aveam copii.

Acum mă duc să mă culc. Noaptea asta dorm la tatăl de-al doilea. Dă doamne să nu vorbească prin somn!

SADI RUDEANU

Desen de V. TIMOC

RĂU PLATNIC

— Îl vezi? E locatarul care refuză plata consumului de... apă...

În atenția celor care nu dau importanță selecționării semințelor

— Întrebă de la raion, cum stați cu semințele?
— Mai avem vreo două... și le terminăm...

Desen de V. VASILIU

P R O T E S T

Ia stai și lămurește-mă un pic
Ce-i asta, responsabile? Batic?
Ia să mai văd și altul! E la fel.
Să fie asta ultimul model
Cu țesătura rară și scâlimbă?
Se poartă oare tăietura strimbă?
Și petele astea de sineală
Mă rog, sînt flori sau urme de cerneală?
Ori le-ai adus anume pentru sate
Cît mai scâmoase și decolorate?
Ce? Te-ai gîndit c-o să ne bagi pe git
Tot ce-i mai pricăjit și mai urît
De parcă tinerele din comună
Alaltăieri ar fi picat din lună
Și-așteaptă de la tine azi să-nvețe
Ce-nseamnă „lucru bun” și „frumusețe”
Pe cine te-ai gîndit să păcălești?
Eu am expus trei pinze-n București
La expoziția de amatori:
„Cu secera”, „un tractorist” și „flori”,
Așa că mă pricep, măi frățioare,
Destul și la desen și la culoare.
Și asta poate că n-ar fi nimic
Dar fețele Țes toate borangic
În satul nostru, căci din zece case
Cam cinci produc gogoase de mătase.
Lecturi, brigăzi artistice, cămin...
Ce vrei, ne-am luminat și noi puțin
Ca să deosebim de la-nceput
O țesătură bună de-un rebut,
Pe cel destoinic de un îngălat,
Pe omul nou de cel înapoiat
Și-un lucru chibzuit cu socoteală
De tot ce e pospai și mintuială.
Și, după ce ne-am învățat, cum știi,
Cu lucruri minunate, iată, oii
Cu niște (cum să le numesc?) ... nimicuri
De care vrei să credem că-s baticuri.
Dar ai noroc, prietene, cu carul
Că n-a fost lingă miște gazetarul
Să scrie la gazetă ce și-am spus*)
Exact ca-n criticile de mai sus.

MIRCEA PAVELESCU

*)Această afirmație a eroinei noastre indignate este, după cum se vede, singura în care n-a avut dreptate.

M. P.

Desen de E. VEDERNIKOV
(din „Krokodil”)

CHESTIE DE NUANȚĂ

— Noi l-am iubit totdeauna pe negri, dar dacă ei cer libertate și independență atunci nu mai sînt negri, ci roșii.

MARCA FABRICII

Dintre toți controlorii de calitate, cel mai exigent este publicul. Acest adevăr, să știți, nu l-am descoperit eu, așa că vă rog să nu mă treceți pe lista marilor descoperitori. Acest adevăr s-a descoperit singur, atunci când obiectele trecute prin mîna controlorilor profesioniști au încăput pe mîna acestui capricios controlor amator. Dînsul le cercetează pe dinafară și pe dinăuntru și, dacă-i convin, le ia. Există însă cazuri cînd nu le cercetează nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. Dacă, de exemplu, obiectele sînt de plastic, le cercetează pe dedesubt. Și dacă dedesubt se citește marca fabricii de mase plastice „București“, înseamnă că pe dinafară și pe dinăuntru obiectul nu trebuie cercetat. Trebuie cumpărat. Pentru că, dacă publicul e cel mai exigent controlor de calitate, înseamnă că la fabrica asta au în schemă posturi de... public. În alte părți, controlorii de calitate aleg ce-i bun și pun de o parte, apoi aleg ce e rău și pun de altă parte. Dar mi se pare că aici controlorii de calitate nu fac acest lucru. Ei aleg numai ce-i bun și-l pun într-o parte. În altă parte nu prea pun nimic, pentru că nu prea au ce. În felul acesta ai zice că munca lor e să controleze niște produse care parcă le vin gata controlate...

Firește, lucrul acesta nu se întîmplă numai la fabrica de mase plastice, dar dacă ar fi să dăm aici lista fabricilor care se pot lăuda astfel cu calitatea produselor lor, mi-e teamă că se vor umple cele 16 pagini și nu ne vom putea de loc lăuda cu calitatea revistei, al cărei profil este „sătiră și umor“ și nu „îndreptar pentru cumpărătorii exigenți“. Așa că propun să lăsăm pe cei la care calitatea pare că a fost controlată mai înainte de a fi controlată-o cineva și să ne ocupăm puțin de cei la care calitatea pare necontrolată după ce toți controlorii disponibili n-au făcut altceva decît s-o controleze. Asta mi-aduce aminte de un amic al meu, care lucrează la o fabrică de lacăte. Lacătele sînt lucioase, robuste, frumoase, o plăcere să le privești sclipind în vitrină. Dar să nu le vezi în mîna. Pentru că lacătele lucioase, robuste și frumoase au un mic defect: nu se încuie. Iar dacă cumva ai reușit să învingi acest defect și le-ai încuiat, tot n-ai rezolvat nimic, pentru că lacătele încuiate au un alt mic defect: nu se descuie. Așa că, practic, lacătele nu se vînd decît la cei care n-au mai cumpărat produse cu marca respectivă. Că dacă au cumpărat, a doua oară cer altă marcă. L-am întrebat odată pe amicul acesta al meu:

— Voi n-aveți acolo, la fabrică, un controlor de calitate?

— Cum să nu? — zice. — Avem.

— Și ce-i cu el? — zic. — E în concediu? E bolnav?

Mi-a explicat atunci că nu-i bolnav, dar socoteala este încurcată, pentru că lacătele la ei sînt de mai multe categorii. Unele sînt bune și merg, altele sînt proaste și nu merg. Dar mai sînt și unele care nu sînt chiar atît de bune ca să meargă, însă nici atît de proaste

ca să nu meargă. Iar controlorul de calitate n-are decît două peceti: „bun“ și „defect“. N-are și peceti intermediare cu „aproape bun“, „bunicel“, „aproape bunicel“, „treacă-meargă“, „meargă-treacă“, și așa mai departe. Așa că, din motive obiective, el e nevoit să pună pecetea „bun“ pentru toate lacătele din această categorie.

I-am spus:

— În felul acesta, publicul va pierde încrederea în marca fabricii.

— Crezi?

— Sigur. Omul intră în magazin și cere „Dă-mi un lacăt bun“. Niciodată nu cere „Dă-mi un lacăt aproape bunicel“ sau „Dă-mi un lacăt treacă-meargă“. Dar dacă el a cerut unul bun și a primit unul care nu se mai descuie cînd se încuie și nu se mai încuie cînd se descuie, înseamnă că rîndul următor nu va mai cere „Dă-mi un lacăt bun“. Va cere: „Dă-mi un lacăt fabricat la altă fabrică“. Cumpărătorul va ști că fabrica l-a păcălit.

— Ai dreptate — hotărî amicul meu.

— Te-ai convins?

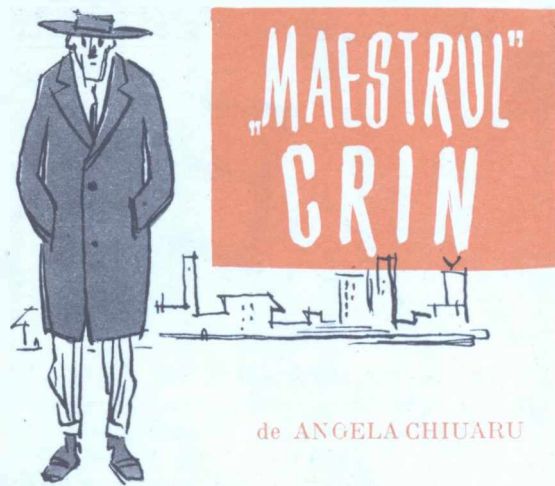
— Absolut. Voi lua și măsuri de îndreptare: de acum, nu vom mai pune numele fabricii pe fiecare lacăt. În felul acesta, nici reclamații nu vom mai primi.

Poate unii își vor închipui că cele de mai sus sînt inventate. Pe aceștia îi rog să se adreseze magazinelor de fierărie și să ceară un lacăt. Au destule șanse să li se ofere unul anonim, produs incognito, ca un copil abandonat de o mamă romanțioasă din nevelele secolului al XVIII-lea, pe scările catedralei din nu știu care oraș exotic. Așa și cu lacătele. Nici pomeneală de marca fabricii! Parcă n-au mamă, parcă n-au tată! Parcă sînt niște lacăte din flori! Numai că în loc să fie abandonate pe scările catedralei, în așteptarea unei inimi miloase, iată-le abandonate în rafturile magazinelor de fierărie, în așteptarea unei inimi naive.

Firește însă, ar fi nedrept să intrăm în magazinul de fierărie și să ocolim, de exemplu, magazinele de jucării. Aici anonimatul e mai dezvoltat. Păpușile sînt aproape toate păpuși din flori. Ca să nu mai vorbim de pisicuțe, ursuleți și iepurași, în majoritate orfani. Tragedia lor devine explicabilă dacă te uiți cu atenție, să zicem, la iepuraș și-ți dai seama că mama lui trebuie să fi fost o veveriță care a avut o aventură galantă cu un leopard. În ce privește pisicuțele, se cunoaște cît de colorate sînt fructul încrucișării originale dintre un hipopotam și un avion.

Așa că în ce privește marca fabricii, putem spune că în timp ce unii se bucură de stima și respectul publicului, alții se bucură că... au scăpat anonimi. Firește, exemple se mai pot da și dintr-un caz și dintr-altul, iar dacă nu le dau, este numai pentru că n-aș vrea să transform rîndurile de față într-un fel de încrucișare hibridă între un proces-verbal și o anecdotă răsufletă...

P. LUDMILA

de ANGELA CHIUARU

*Rominul, știți doar, e născut poet!
Acest dicton creat încet, încet,
Pe cit de scurt pe-atita de concret,*

*L-a-mpins pe Crin („maestrul“) în păcat
Căci din oficiu s-a decretat
Poet ilustru... dar persecutat.*

*El scoate-adesori din buzunare
Diverse capodopere bizare
Mereu respinse de la publicare.*

*Ca: „Drama damigenelor deșarte“
Sau „Circiuma cu geamurile sparte“
Ba chiar și-o odă: „Insetat de moarte!“*

*Poemul ultim „Sete, har divin!“
I-a fost respins și el. De ciudă, Crin
S-a înecat într-un butoi cu vin,*

*Și a ieșit la mal după trei zile
Flămînd, bărbos, cu mai puțin trei kile,
Dar geniul îi strălucea-n pupile!*

*Un bun amic l-a sfătuit recent
Să nu-și mai irosească-al său talent
Și să se ancoreze în prezent,*

*Să aibă noul în poeme prins
Ca să intereseze orice ins!
...Zimbind, „maestrul“ a plecat convins.*

*La flacăra de spirt, multicoloră,
Din miez de noapte, pînă-n auroră
El scrie-acum o operă „majoră“*

*De loc confuză și de loc pasivă
Ci... „vast documentată, combativă
Reală, variată, instructivă“*

Cu titlul „genial“ Musca bețivă!

Unii medici veterinari nu răspund prompt cînd sînt chemați

— Am venit să-ți consult oaia bolnavă
— Uite-oi A ajuns căciulă...

Desen de IONIȚĂ JIANU

NEA TOFAN

Cum, nu-l cunoști pe nea Tofan? Când intri la noi în întreprindere, el e al doilea pe dreapta. Primul pe dreapta e portarul, iar lângă portar e nea Tofan. El este șeful portarului. Când intri, portarul îți face bonul, iar nea Tofan supraveghează ca bonul să fie bine făcut. Acesta este însă numai un aspect al activității lui. Nea Tofan este administrator. El este șeful nemijlocit al liftierului, curierilor, dactilografelor și al șoferului. În calitate de administrator, este și responsabil cu curățenia și transporturile și pentru că noi sintem o întreprindere mică el are în grijă și reviziile periodice. Apropo, poate nici nu știi ce-i aia o revizie. Ei bine, așa cum fața are nevoie din când în când s-o bărbieresti, mașina are nevoie de revizie. Și cu reviziile, cum spunem, e responsabil administratorul. N-ai decît să-i dai un telefon și să-i spui:

— Azi e treizeci.

Treizeci ale lunii este ziua reviziilor la secția noastră. În ziua aceea, curierul, portarul, dactilografele, n-au șef. Nea Tofan trebuie să ia legătură cu tehnicienii, ca să-i întrebe dacă au timp să înceapă revizia, cu șeful tehnicienilor, ca să-l întrebe dacă îi lasă pe tehnicieni, apoi din nou cu tehnicienii, ca să le spună că șeful îi lasă. Toată această activitate prodigioasă se declanșează în momentul cînd i-ai dat telefon lui nea Tofan. De altfel, chiar dacă nu-i dai telefon, această activitate tot se va declanșa pentru că, spre deosebire de frizer, care, dacă nu te prezinți personal la el, te lasă să-ți crească o barbă model sfintu Petru, nea Tofan, chiar dacă ai uitat să-i amintești, el tot nu uită să-ți aducă aminte că ai uitat. Vine personal să-ți arate calendarul:

— E treizeci!

Cu asta, mașinile intră în revizie, iar tu intri în panică dacă ai cumva norocul să fii în urmă cu planul; pentru că cei în urmă cu planul pierd cu revizia asta și ziua de 30 și ziua de 31. Când să mai dea asaltul, dacă ziua de 32 nu s-a inventat încă?

— Nu se poate amîna, nea Tofane?

A întreba așa, înseamnă a da apă la moara ambiției și con-

științei profesionale a lui nea Tofan. Scrupulozitatea începe să clocească nestăvilită în el:

— Astăzi sînt tehnicienii disponibili:

— Dacă s-ar putea joia viitoare...

— Vrei să-ți găsești beleaua cu șeful? Joi, tehnicienii au alte lucrări.

Am dibuit de la început că nu-i nici o treabă să dai apă la moară

conștiinței profesionale a lui nea Tofan. Mult mai cuminte este să dai apă la moara prieteniei lui nemărginite și amintirilor frumoase. Zic:

— Ți-aduci aminte, nea Tofane, ce vreme splendidă am avut astă-vară la mare?

— Ehe!

— Ce-am mai petrecut! Ce-ai mai dansat-o toată noaptea pe „blonda“ la „Neptun“!!

Două pasiuni are nea Tofan, în afară de conștiința profesională: să i se vorbească de „blonda“ și să-și aducă aminte despre cum dansează el. Dar să i se vorbească despre cum dansează el cu „blonda“, acesta este un fel de maximum maximorum. L-ai dat gata. N-a mai rămas decît să aduci vorba de revizie:

— Știi, nu-i momentul potrivit...

— Dă-o-ncolo de revizie! Las-c-o facem al'dată!

— Mersi, nea Tofane. Numai să nu afle șeful...

Să nu afle? Drept cine e luat nea Tofan? Nu tremură el în fața șefului meu! Să-i fie frică dacă află șeful ce-a făcut? Să afle! Îl cheamă nea Tofan pe șef și-i spune:

— Azi nu facem revizie, că nu-s tehnicienii liberi.

— Și atunci, cînd...?

— Joia viitoare.

Să chem revizia joi, înseamnă pur și simplu să-mi dau în cap, pentru că joi e prima zi a lunii următoare. Pierd din plan.

— Le-aș lăsa pe luna viitoare, nea Tofane.

— Drept cine mă iei?

— Ai uitat, nea Tofane, cum petreceam împreună astă-vară pe terasă la „Vraja mării“, și cum dansai cu...

— Să le lăsăm pe luna viitoare.

E o bomboană nea Tofan ăsta. Îmi pare rău că nu sînt liftier, sau dactilografă, ca să-mi fie el șef. Este o fericire să-ți fie șef unul căruia îi place să-și aducă aminte cum a dansat el astă-vară. Nu ca șeful meu, căruia îi place să se plimbe pe lângă mașini și să le asculte urîitul:

— S-a gripat ștanța, Stănescule!

Știi că s-a gripat. Ce-i mare lucru la o mașină să se gripeze? Mașina se gripează cum ai prinde dumneata

un guturai. Îl prinzi din cauza curentului. Curentul ei este revizia. Sau, mai bine zis, nerevizia. Adică, cum o lași fără revizie, cum se gripează. Și dacă s-a gripat, gata, nu trece mult și se blochează. Când se blochează mașina, e asemănător cu ce este cînd faci dumneata pneumonie. Chestie de spital. Spitalul la mașini se numește reparație capitală. Când intri în spital, află mama, tata, surorile, frații și alte neamuri. Când intră mașina în reparație capitală, află directorul. Mă cheamă la el:

— De ce nu s-au făcut reviziile la vreme?

La asta, firește, există mai multe răspunsuri. Toate proaste. Cel mai sigur e să dai din umeri, să ridici din sprîncene, să pari surprins și să-ți declini orice competență:

— Nu știu. Nea Tofan...

Nea Tofan e chemat numaidecît la director. Pentru că o fi nea Tofan șef peste portar, curieri și liftier, dar nu e încă șef peste director. Trebuie să dea socoteală. Iar socoteala e simplă: dă din umeri, ridică din sprîncene și pare surprins:

— Nu știu. Stănescu...

Stănescu sînt eu. Ce se leagă Tofan ăsta de mine? Tocmai acum cînd toți sînt cu ochii pe mine, pentru că stau degeaba cît timp mașinile rămîn în reparație capitală! Nea Tofan se simte cu musca pe căciulă și vine să-mi țină de urît.

— Să mai stăm de vorbă — zice.

— Ți-aduci aminte, cum stăteam astă-vară la mare...?

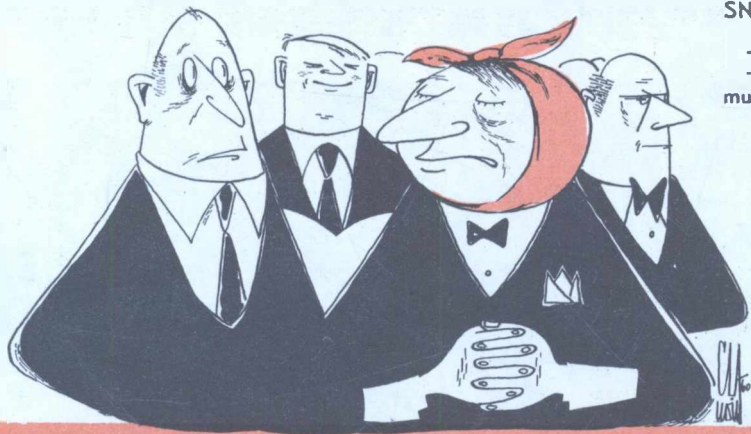
— Ce să-mî aduc aminte? Ai fost și dumneata o dată la restaurant și gata! Mi-ai șezut toată seara molu, ai infulecat cincisprezece mici cu bere și zgîiai tot timpul ochii la mine, cînd dansam!

— Dumneata?

— Vezi bine. Dumneata nici nu știi să dansezi!

M-am pus rău cu nea Tofan dar știu că pe viitor chiar dacă nu vreau, tot o să am reviziile făcute la vreme. N-o să mă mai menajeze!

V. PIȚIGOI

SNOBUL LA CONCERT

— Ești bolnav?
— Nul Dar nu pot suferi
muzica simfonică!

Desen de N. CLAUDIU

**ASTA ESTE,
DACĂ-ȚI PLACE!**

Printre multe-ateliere
Ce la Techirghiol te-mbie
Funcționează de asemeni
Unul de croitorie.
Responsabila lui este
O tovarășă Brădeanu
Și la unitatea asta
Vin clienții cu toptanu'.

Mai acum o lună, două
Eu m-am dus foarte senin
Să-mi lucreze o cămașă
Din material de in.
Și la termen, cind fu gata
Și mi-am pus-o în spinare
Imi lipsea doar o tichie
Ca să fiu sperietoare.

Avea platea răsucită,
Poale lungi și guler strimb,
Parcă ar fi fost pe mine
Nu cămașă, ci... carimb.
Cind m-am plins că-n loc de mineci
Parc-am două poloboace
Responsabila îmi zise:
— Asta este, dacă-ți place!

Leonora lui Florică
Spune: — Nu vă spun minciuii,
Mie mi-a făcut o rochie
După douăzeci de luni.
Cind am pus-o-nțtia oară
Parc-aveam o carapace
Iar Brădeanca îmi răspunse:
— Asta este, dacă-ți place!

Tot astfel păți Aneta
Cu o bluză ș-un furou,
Bluza semăna a sobă
Iar furoul a birou...
Le-a lăsat acolo baltă
Pînă cind le va preface
Că Brădeanca-a consolat-o:
— Asta este, dacă-ți place!

* * *

Însă precum știți: urciorul
Nu merge mereu la apă
Și tovarășa Brădeanu
Trebuia ca să priceapă
Că-ngîmfarea totdeauna
Termină cu bobirnac!
Și-a cam fost retrogradată!...
Asta este, dar... nu-i place!

ION PRIBEAGU

Desen de AL. CLENCIU

Unii proiectanți execută
proiecte foarte frumoase,
însă mult prea costisitoare

— Proiectul dumatăle e admirabil, e minunat!
— Treceam deci la executarea lui?
— Nu... SCUMPULE!

Unii fotbaliști ca V. Zăvoada (C.C.A.), Kozska (Rapid) și alții obișnuiesc să lovească adversarul (Sportul Popular)

Cotonogescu la ora de antrenament
Desen de A. PAVEN

Epigrame

Uzinele „Electronica” prezintă noi tipuri de aparate de radio.

Pentru gustul tuturor
Au produs noi aparate,
Deci strădaniile lor
Merită... amplificate.

Personalul liniei tramvaiului 22 s-a plasat, la o întrecere, pe primul loc.

Am aflat acum și noi
Vestea lor de căpătii:
Linia 22
A trecut pe linia... întâi.

S.M. RUSU

Unei soliste
Vorbind în pauză de tine,
Spuneau fetele din cor:
— Solista urcă foarte bine
Dacă se află-n... ascensor.

Unuia care lucrează superficial

Eu îi spun cinstit în față,
După ce-am gîndit profund:
Cu lucrări de suprafață
Ai să cazi ușor la... fund.

AVIS

Unui funcționar chiulangiu

Chiulangiu fără remediu,
Are o dorință-aparte:
Vrea salariu pe concediu
Și concediu pin' la moarte...

George Chirilă

Unui fotbalist

Ți-am dedicat acest catren,
văzînd în tine un simbol:
ești cel mai bun de pe teren,
deși mereu lucrezi în... gol.

Unui oculist prieten care m-a consultat în mod gratuit.

Vă spun ce mi s-a întimplat
(și pot oricind să fac dovadă):
din ziua cind m-a consultat,
nu are... ochi să mă mai vadă.

Mircea Codrescu

Pinului din stațiunea climaterică
Purtînd pe trunchiu-ți falnic,

tatuat,
Atîtea monograme mari și mici,
Mi-apari ca o barbară zeităte,
A celor care au trecut pe-aici.

C. Arcașu

„COLEGIALITATE”

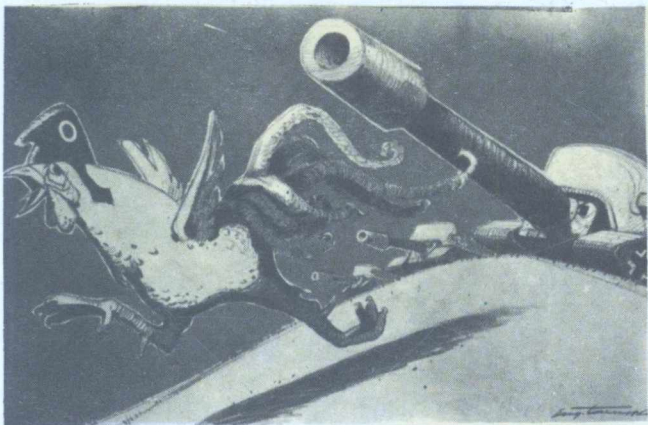
Mustașa
Care-i umbrește fața,
Tuleele din barbă,
Ca firele de iarbă,
Ce-abia, abia, răzbat
Pe locul mult umblat,
Văditele-i intenții,
Multiplele-i pretenții,
Și gestul ce separă
Chibritul de țigară,
Nu reușesc să-i pună
Un an în plus arundă
La cei pe care-i are...
(Cam douăzeci se pare)
Dar asta nu-l oprește
Să strige bărbătește
La cei din jurul lui:
— Știu, mie orei să-mi spui?
Doar mă pricep mai bine
Și decit tine
Și decit fiecare dintre voi...
Și-apoi,
Strici „papagalul” în zadar!
Te am în buzunar,
La meserie...
E clar, măi „alifie”?
Și nu-mi umbra cu pilde că nu-nghit...
Mă-nvești pe mine tu, un ruginit?
Nu vezi că te îndoi de șale
Și scîrșii rău din balamale?
Pe cinstea mea ai haz,

Cind oii ca să-mi-o spui așa-n obraz
Că orei să mă ajuți pe mine!
La vezi de treaba ta mai bine
Să nu te faci de ris!
Și cît ai spune „pis”
Cu-n gest „colegial”,
Chiar amical,
Și așînd un zîmbet protector
L-a luat de braț pe interlocutor,
Un muncitor bătrîn, cu experiență:
— Să nu mai faci astfel de imprudență,
Eu știu cît știi și tu, ba chiar mai mult
Toci „melița” degeaba... nu te-ascult!
Și că să nu afirmi că-s rău coleg
Poștim, îți dau în dar
Un „favorit” cu filtru... Ei? E clar?
— Ia stai nișel,
Îi răspunse un tinerel
(Probabil coleg cu el).
— După cite socot
Tu ești tovarășul Știe-Tot
Și ca urmare
Permite-mi să-ți pun o-nțrebare
La spune-ne, că încă nu ne-ai spus,
În ce ascunzătoare misterioasă,
În ce loc nepătruns,
Ți-ai ascuns
Cei șapte ani de-acasă?

ION RUS

EUGEN TARU

MANEVRELE VEST-GERMANE ÎN FRANȚA

— Vin aliații!

CIK DAMADIAN

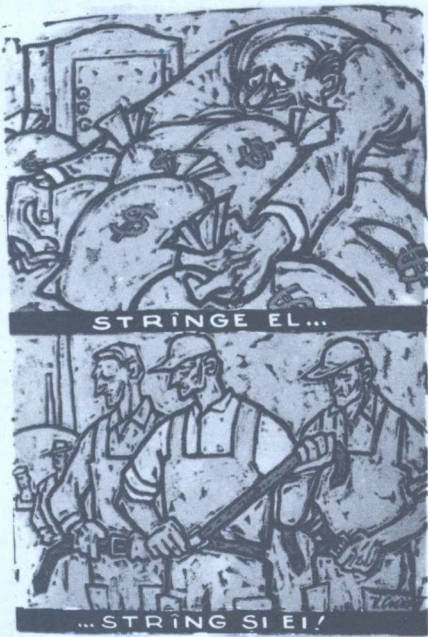
Sculptorul I. Jalea
(Șarjă prietenească)

RIK

— Vă rog, am o pro
— Și eu...

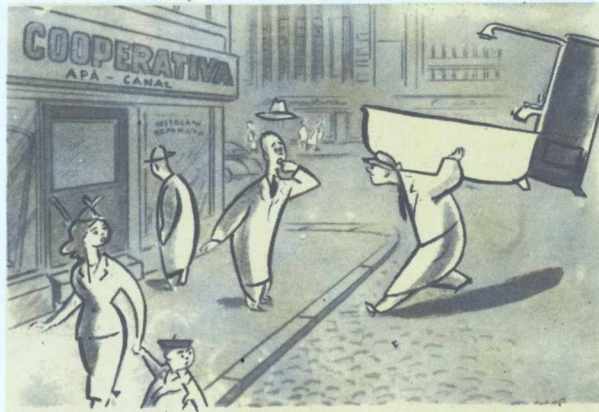
V. CRIVĂȚ

CAPITALISM POPULAR

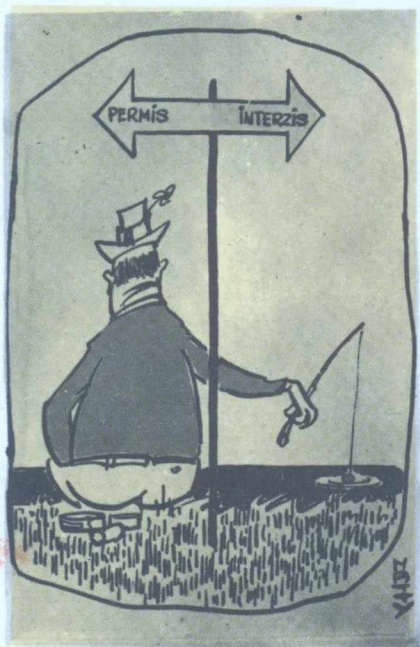
NELL COBAR

LUCRURI MĂRUNTE

— Ce te miri? Curge robinetul de la baine și ei spun
că nu se deplasează pentru reparații atât de mici!

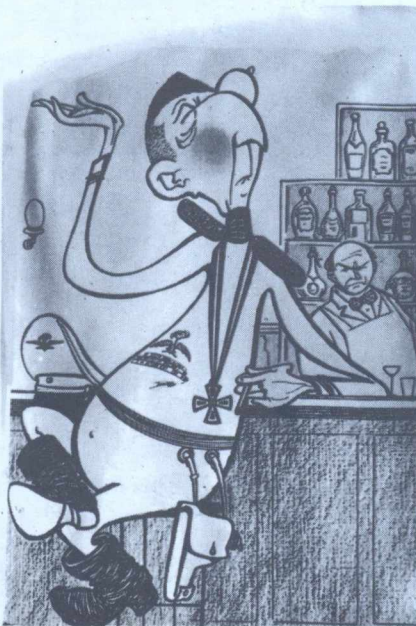
MATTY

FĂRĂ CUVINTE

V. VASILIU

NOUL BUNDESWEHR ÎN FRANȚA

— Domnul ???
— Vichy...

CIORILE: — Har
n-au terminat de
început „s

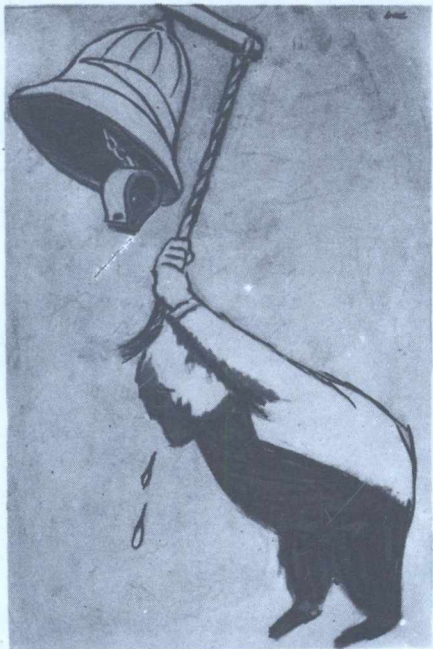
CA
DI
EX
AI
DE
GI
19

UERBACH

...lemă de rezolvat...

A. LUCACI

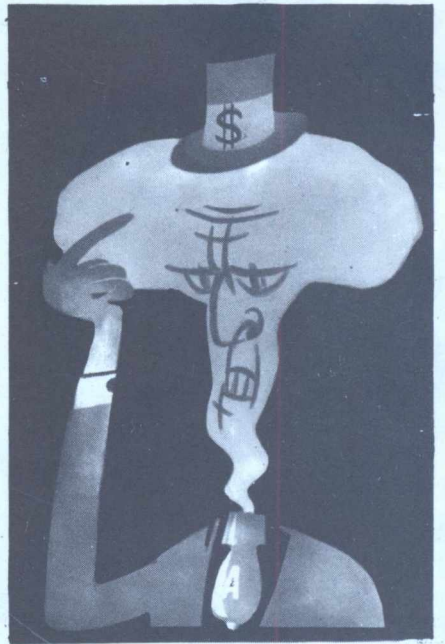
REGRETE ETERNE

I. DORU

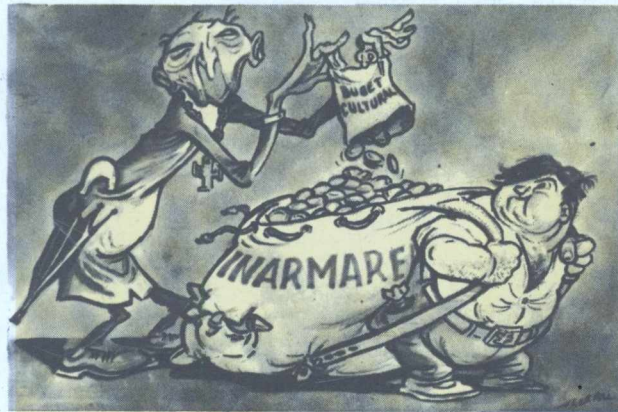
— Precum se vede, cam stai de pomană!
— Vă înșelați, eu primesc salariul!

A. POCH

— Mă gândesc la viitorul popoarelor!

H. LERU

ADENAUER: — Pentru salvarea culturii occidentale, nimic nu-mi pare prea scump!

RICATURI
POZIȚIA
UALĂ
AFIGĂ
SO

N. CLAUDIU

ici oamenii! Nici
recoltat și au și
mănatul!!!

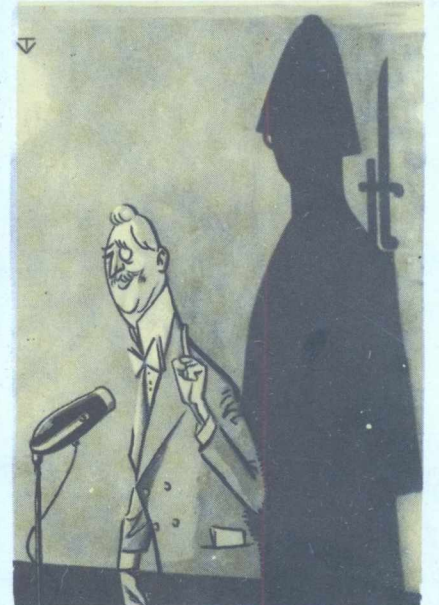
GH. CHIRIAC

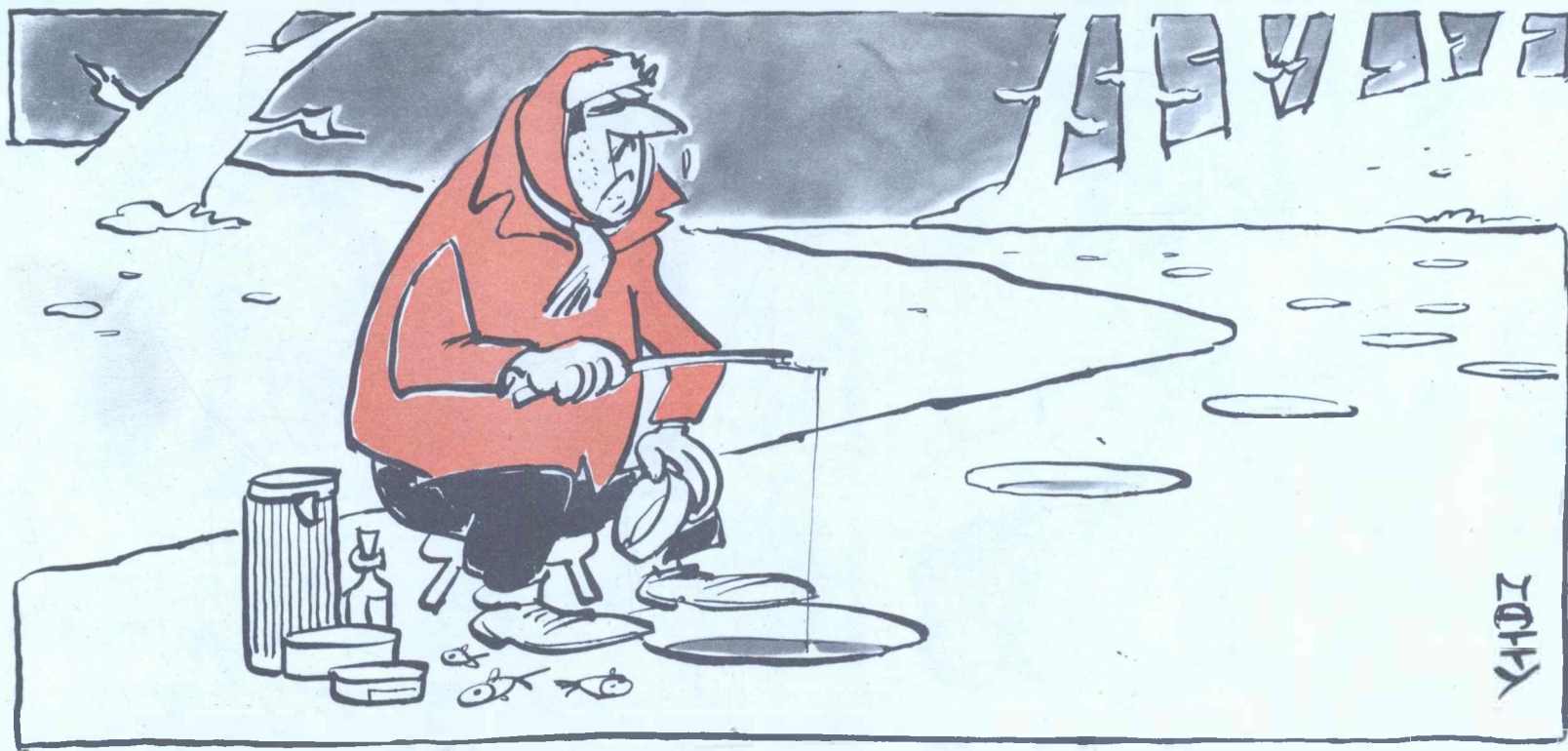
— Poate că nu e conform stasului?
— De unde să știu eu că dumneata nu ești conform stasului!...

V. TIMOC

COLONIALISTUL LA TRIBUNA O.N.U.

— Occidentul se bucură fără umbră de regret de independența noilor state africane...

— ...Rîme nu mai am... de mușcat nu mușcă...
te pomenești c-o fi întrebat și șefu' de mine...

Desen de MATTY

DIALOG DE SCURT METRAJ

— Bună ziua, tovarășe client!
Nu te superi dacă o să-ți cer un
interviu? Eu sînt de la fabrica de
postav Buhuși! Văd că porți un
palton din stofa noastră!

— Să-l port sănătos!
— Și să-l porți mult!
— Mersi, asta vreau și eu! Ce
spuneai că vrei să-mi iei?

— Un interviu! Mai bine zis să-ți
cer o părere!

— La ce preț?
— Cît ceri?
— Dacă-i dublu lat, îți cer mai
mult!

— Nu! Mi-ar trebui cam un
metru de părere!

— Bine, fă bon la casă, și vino să
te servesc!

— Am bonul! Pot să încep?
— Taie!

— Bine! Uite, dumneata, în ca-
litate de client, ești mulțumit de
produsele fabricii Buhuși?

— Foarte! Privesc stofele dv.
cu multă căldură, mai ales stofa
de palton!

— Mersi! Atunci să te întreb:
anul trecut ni s-au respins la re-
cepție 373 metri de stofă de palton

fiindcă nu era vopsită în culcrile
contractate și prezenta nopeuri,
adică noduri albe! Ce părere ai, s-a
procedat just?

— Sigur! Culoarele contractate
erau cele pe care le cer eu! Și
dacă voi nu vopsiți după cum
cer eu, atunci pentru cine vopsiți?
Vă privește cum o scoateți la
vopsea!

— Dar nopeurile te-ar fi supărat
chiar atît de tare? Știi, nodurile...

— Accept numai nodurile de cale
ferată, și nodurile la șiret! Nu
suport nodurile în-gît, nodurile în
papură și nodurile în stofă! Dar
ce ai? Parcă înghiți greu...

— Un nod în git...

— E de la nodurile în stofă. Nu-
mai că nodul în git trece, nodu-
rile în stofă rămîn.

— Asta-i, că rămîn în magazie!
Dar să continuăm. Ni s-au respins
la recepție 535 metri liniari de
stofă pentru rochii femei! Pentru
că avea sub greutatea prevăzută
de norma internă! Consideri just
asta? Te interesează pe dumneata
greutatea?

— Greutatea e calitatea! Cînd
nu respecti norma internă, stofa
nu ajunge externă! De ce să mă
cuipești la greutate? Nici la roșii nu
mai înghit asta! Cum o să admit la
stofă? E ca și cum ai pune degetul
pe cîntar.

— Vă rog...

— Bine, bine! Bine v-a făcut!

— Bun! Ni s-au respins la recep-
ție 1869 metri liniari de sibir,
adică molton cu scămoșare neegală,
și 1583 metri liniari doc cu fire
neegale în grosime! Nu crezi că prea
s-a tăiat firul în patru?

— De ce erau firele neegale?

— De doc! Dar dumneata cînd
iei docul parcă te uiți dacă-s firele
egale?

— Mă uit! Pe ochii mei că mă
uit! Că și cînd dau banii mă uit!
Și în banii mei nu există fire ne-
egale! Să nu fie nici în doc! Eu îți
dau bani de calitate superioară,
să-mi dai și dumneata doc la fel!

— Ai devenit foarte exigent!...

— Am devenit, că am și de cel
Ai văzut blocurile astea noi?

— Da!

— Ce-ai zice de niște etaje ne-
egale?

— Compari un metru de doc cu
un bloc?

— Compar, că nu mă îmbrac în
bloc, mă îmbrac în doc! Adică mă
îmbrac în bloc în doc! Pricepi?
Cum e blocul vreau și docul! No-
tează!

— Am notat! Dar să continuăm!
În perioada de vară am fabricat
stofă de rochii pentru femei și
stofe pentru costume bărbătești,
culori închise! Nu le-ai cumpărat,
au rămas în magazie și fabrica a
plătit penalizări! Abia acum, în
iarnă, se vînd! Ce era dacă le
cumpărai în vară?

— În vară am luat doc! Prover-
bul cu omul gospodar care-și face va-

ra sanie și iarna car, nu mai merge.
Orice om, cît o fi el de gospodar,
dacă îi este cald vrea doc și dacă
i se face frig își ia paltonul! Asta
e un proverb de pe vremea cînd
n-aveam planificare! Adică trăiam
de azi pe mîine! Azi merg alte pro-
verbe!

— Care?

— „De îmbrăcat îți iei de toate
la «Confecția» în rate“, „Cînd nu dai
calitate bună, penalizările se-adu-
nă!“, „La calitate superioară, clien-
ții stau la rînd afară!“, „Marfa
proastă, cum se știe, stă grămadă-n
magazie, fiindcă piața noastră-i
plină cu stofe calitate fină“, „Tot
ce auziși acuși e valabil și-n Buhuși!“

— „Acuși“ asta nu-mi place!

— Voi vorbiți? Care aveți no-
duri? Și pe urmă dă-mi dumneata
altă rimă la Buhuși!

— Vînduși!

— Dar ce vînduși?

— Hm... da! Vreau să-ți spun
însă că aceste cantități respinse la
recepție sînt minime în comparație
cu producția fabricii!

— Știu! Dar dumneata să pro-
duci în comparație cu doi metri și
jumătate pe care-i cumpăr eu, nu
în comparație cu producția fabri-
cii! Și eu vreau doi metri și jumă-
tate fără noduri, cu fire egale, la
greutatea normei și de culoare
deschisă vara și închisă iarna! Te
felicit pentru cele 120 de sortimente
bune pe care le produceți, dar pen-
tru deficiențele astea nu te felicit
de tot! Așa că te „felici“. „Noro“ și
la reveder!

— De ce-mi scazi cîte o literă?

— Îți scad cît mai ai lipsuri!

— Îți promit să lucrez în viitor
în așa fel că o să-mi spui „saluut“!

— Să-ți fie gura „aurit“! Trece
la ambala!

SORIN RĂȘCANU

Despre tunet

de CONSTANTIN OTTESCU

*Invățătorul nou venit în sat
Printr-un afiș, pe oameni i-a chemat
S-asculte întru popularizare
O conferință despre tunet, care
Să le explice fondul și natura
Ce ar avea-o-n fapt detunătura,
Să curme-odată teama ancestrală
Legată de-o asemenea bubuială...*

*În sala mare înșesată foarte
A prins să ia sătenii pe departe
Și să vorbească pe-nțelesul lor...
Deci, a-nceput cu vorba binisor,
Ironizând discret pe mama mare
Care-aprindea în casă luminare
Și se-nchina*

*de câte ori tuna,
Bătînd mătânii dese pe podea.
A afirmat că tunetu-i doar tunet
Și n-o să ne speriem de-un simplu sunet
Și că...*

*dar n-a mai prins a termina
Că l-a oprit din sală Moș Lulea:*

*— Doar pentru asta-i vrut să ne-ntrunim?
Ne spui că tunetul e tunet... Știm!
S-ar fi căzut să spui întâi de toate
Că tunetul e electricitate,
La fel cu aia din comutator
Din radio, din lămpi, din difuzor.
Nu mai e pentru nimeni un secret
Ce-i paratrăznetul. Și sînt doar berechet
Alte probleme foarte însemnate
Ce se aflau de tunet strîns legate,
Nu să ne ții o oră de urit
Că tunetul e tunet și atît...*

*Și i-a mai spus... dar cite nu i-a spus!
L-a criticat de jos și pînă sus
Și totuși nimeni nu și-a explicat
De ce învățătorul criticat
Cînd Moș Lulea cuvîntul și-a sfîrșit
Părea din contră foarte mulțumit.*

In atenția celor care nu se interesează de ritmicitatea producției

*— V-am adus un metronom...
ȘEFUL PRODUCȚIEI: — Ce să fac cu el?*

— Păi... ne va ajuta să păstrăm ritmul... producției!

Desen de H. GUTTMAN

APARTAMENT cu 40 de ferestre

Se însoară Costică. O ia pe Lenuța de la contabilitate, care — vorba ceea — cînd el i-a cerut mîna i-a acordat tot creditul. Firește, printre invitați vor fi și numeroși colegi. Pe chestia asta, Petrică, hazliu ca întotdeauna, comenta:

— Se putea să nu ne cheme? Doar noi am fost alături de elși la nenorociri mai mari. De pildă, cînd a pierdut „Rapidul“ la scor...

După glumele de rigoare, fiecare s-a gîndit să nu vină cu mîna goală. Pînă la urmă cerură sfatul lui nea Grigore, arhivarul, ca unuia mai bătrîn și indicat drept consilier în asemenea probleme. Doar omul participase la cinci căsătorii: una a lui și restul a celor patru fete.

— Nea Grigore, se apropie Pande de biroul lui, ce mă sfătuiești să aduc la nunta lui Costică?

— Măi Pande, îi șopti arhivarul conspirativ, uite, eu îți dau un sfat. Dar numai ție. La colț e o textilă. Îl cauți pe responsabil și-i spui că te-am trimis eu să-ți dea o perdea. Știe el din care. Dar bagă de seamă, să nu spui altcuiva...

Luni, la serviciu, Costică fu întîmpinat de foștii săi invitați, și anume numai colegi, care țineau să-l felicite din nou. Proaspătul căsătorit și, în același timp, proaspăt ras, după ce le mulțumi le adresă o întrebare colectivă:

— Măi fraților, vreau să fac schimb de locuință...

Între colegi începu să se suso-tească:

— De-abia i s-a dat apartament într-un bloc nou și vrea să se mute!

— Să știi că de fericire a înnebunit!

— Da, făcu Costică, țin să mă mut. Apartamentul e frumos, dar are numai șase ferestre.

— Și ce, ai vrea să aibă o sută, ca serele? zîmbi Gigi.

— Ei, nu chiar o sută de ferestre, dar măcar patruzeci mi-ar fi de ajuns, mărturisi Costică. Altfel, ce naiba fac cu darurile voastre de la nuntă? Că toți, parcă v-ați înțeles să-mi aduceți perdele!

Colegii se uitară unul la altul, iar pe urmă îndreptară niște priviri încruntate spre nea Grigore, arhivarul. Dar „consilierul perdelelor“, prevăzînd dinainte furtuna, plecase tiptil, murmurînd în barbă:

— Auzi! Ce face Costică cu patruzeci de perdele? Dar nu se întrebă ce face nepotu-meu cu cinci mii!

Popescu, nepotul arhivarului, la care se gîndise nea Grigore, era chiar responsabilul textilei din colț. Spre deosebire de noul căsătorit, el nu primise cele cinci mii de perdele cadou de nuntă, că se însurase în urmă cu zece ani. Le căpătase, la cererea lui, de la depozit. Văzuse omul că se fac atîtea blocuri și gîndindu-se că la acestea trebuie și perdele noi, le comandase cu nemiluita, de parcă magazinul lui ar fi fost singurul din oraș.

Așa se face că localitatea, deși așezată la șes, căpătase un munte. Un munte de perdele, peste care vînzătorii lui Popescu făceau ascensiuni de cîte ori aveau de scos alte mărfuri de la magazine. Și dacă pe Bucegi sînt tăblițe indicatoare ca „Spre Urlătoare“ sau „Spre cabană“, aici indicatoarele erau cu specific textil: „Spre finet“ sau „Spre șifon“. Dar muntele perdelelor îl incurca și pe Popescu. Marfa asta, e drept, se vindea. Nu însă cu rapiditatea scontată de el, care urma să aștepte mult pînă ce magazia să redevină șes.

Unde mai pui că veneau și alte mărfuri. Ca să depoziteze poplinul nou venit, trebuia mutat în locul finetului, perdelele treceau în locul zefirului, șifonul în locul perdelelor, finetul în locul șifonului, pentru ca pînă la urmă, din mutare în mutare, perdelele să ajungă în curtea interioară.

Mai prost însă a fost într-o zi, cînd perdelele se aflau la a opta mutare din ziua aceea, în poziția de curte interioară. Aceasta, neavînd acoperiș

— dintr-o lipsă a arhitectului — le permise să inghită o apreciabilă cantitate de ploaie torențială, ce-l sili pe Popescu să regrete că perdelele nu se fac și din balonseide. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, după terminarea ploii, a apărut și curcubeul. Nu pe cer, ci pe o parte din perdelele puse în magazine peste diversele pînzeturi multicolore.

Necazul îl făcu pe Popescu să-și aducă aminte că reclama este sufletul comerțului. Și întorcîndu-se în urmă cu cincisprezece ani cînd făcea versuri fetelor, compuse acum stihuri perdelelor. Operele le afișă în chip de reclamă, în vîzul clienților. La ușă: „*Fericire-n casa ta, îți aduce o perdea!*“; în vitrină: „*La căsuța cu zorele, tot noi am vîndut perdele!*“ Iar cînd văzu alături, la farmacie, o reclamă pentru Veropirin, trînti și el una în același stil: „*De te doare o mîsea, fă-ți rost iute de-o perdea! Că de-o pui la geam urgent, numai ai la dinși curent!*“

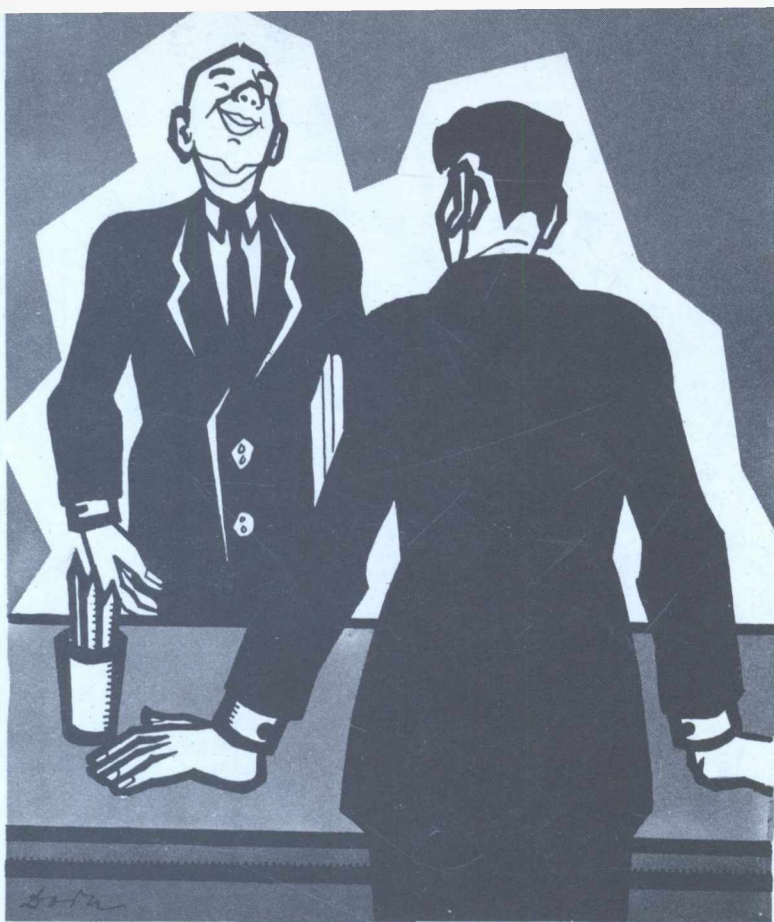
Dar, în ciuda reclamei și cu toată vînzarea, nu puteascăpa de mulțimea perdelelor. Popescu își mărturisi amărăciunea în stîlul familiei care, întrunită în păr, hotărî să-i vină în ajutor. Primul pas îl făcu unchiul Grigore, arhivarul. Cum l-a ajutat s-a văzut mai sus, de la nunta lui Costică. Popescu, îmbărbătat de acest prim succes, deveni repede un feroce adversar al burlăciei. Pe care îl vedea neînsurat, îi spunea:

— Îți găsesc eu o nevastă pe cînte!!! Cu o singură condiție însă: cumperi două perdele de la magazinul meu.

Dar nenorocirea e alta. În localitate, sînt prea puțini burlaci față de perdelele din magazinul lui Popescu.

ALEX. LĂPUȘNEANU

PE FAȚA, DESPRE MO

— Să știți că eu nu mă plec în fața superiorilor, ca alții!
— E adevărat, dumneata stai smirnă!

Desen de I. DORU

Fel de fel

Lămuriri pentru cititori:

In prezenta rubrică totul fiind foarte clar nu e nevoie de lămuriri!

S-a-ntimplat în Stîngăceua

Intovărășirea „6 Martie” din comuna Stîngăceua (raionul Strehăia) a lăsat neprășită o suprafață de patru hectare însămințată cu sfeclă de zahăr, din care cauză, pe terenul cu pricina, în loc să răsăre sfeclă de zahăr, au răsărit buruieni de calitate superioară. Această stare de fapt și de drept se datorește în primul rînd tovarășului Sima de la secția agricolă raională (dînsul răspunde de culturile de sfeclă de zahăr) care n-a răsărit în mijlocul întovărășișilor pentru a le da îndrumări și în al doilea rînd unor întovărășiși care și-au lăsat îndatoririle sub o claie de fin.

Din cauza celor petrecute, la întovărășirea „6 Martie” din Stîngăceua, unde s-a însămințat sfeclă de zahăr, dar nu s-a întreținut cultura, nu s-a recoltat ce s-a însămințat, ci s-a recoltat prezenta țepă, care n-are nici o legătură cu zahărul, ci dimpotrivă, cu neglijența. De unde se vede că nu întotdeauna culegi ceea ce ai semănat. Așa-s surprizele. Apar ca din pămînt... de două ori pe lună direct pe această pagină.

Unde-s doi...

Cine nu știe la ce folosește un cămin cultural! Toată lumea știe, numai învățătorul Andreescu, care este plătit cu jumătate normă pentru a se ocupa de unele treburi ale Căminului cultural din Vața (reg. București) și directorul școlii din comună, Florescu Constantin, care

răspunde pe de-a-ntregul, nu știu. Atît unul, cît și celălalt au de rezolvat zilnic fel de fel de probleme care mai de care mai depărtate de cerințele căminului. Așa se explică de ce echipele de dansuri și brigăzile artistice de agitație își dezvăluie talentele doar în unele zile festive, în restul zilelor fiind „Relăche” de dimineață pînă cine știe cînd și la ce oră.

Mult s-ar bucura, cei din Vața, dacă și căminul cultural de la ei din comună ar prinde viață. De altfel, e imposibil, cînd atîtea inimi bat la ușa lui Andreescu și Florescu cu rugămîntea de a pune pe roate activitatea căminului, cei doi tovarăși să nu fie mișcați!

Ce-o fi cu ea, Baia...

Acest titlu este inspirat din textul melodiei „Sanda”, care spune cu totul altceva ca, de pildă; „Ce-o fi cu ea, Sanda...”

Mare lucru o baie publică! Vine omul, se săpunește, se spală și apoi pleacă, parcă întinerit. În comuna Pleșița din regiunea Oltenia însă, dacă vine omul la baie, nici nu se săpunește, nici nu se spală. Pleacă! Nici întinerit, nici îmbătrînit. Pleacă cum a venit, pentru că baia nu funcționează. În momentul de față nu se știe dacă nu funcționează pentru că e defectă sau nu funcționează pentru că nu a fost reparată. Se știe doar că nu poate fi folosită, deși amatori de o baie caldă sau un duș potrivit sînt destui.

Trebuie ca tovarășii care răspund de gospodărirea comunei Pleșița să dregă baia cît mai grabnic, cu atît mai mult cu cît se știe că dacă o mîna spală pe alta, o baie publică spală toată comuna.

DAN MANOLESCU

Figaro modern

Pictura și sculptura suprealistă s-au procopsit de curînd cu o surioară mai mică: coafura suprealistă. Modelele alăturate, prezentate la „Festivalul coafurii” din Versailles, încearcă să lanseze noua modă.

— Prin noua modă, coaforii intră cu adevărat în rîndurile artiștilor plastici — aprecia cronicarul artistic al unui ziar.

În ce-i privește pe coaforii, părerea lor e că, a realiza asemenea coafuri, nu-i chiar așa de greu. Totule „să ai cît mai mult pe cap”.

Credem însă că „să ai cît mai mult pe cap” nu e totul pentru ca să realizezi asemenea construcții capilare.

Trebuie să ai și cît mai puțin în cap...

„Salvatorul lumii infometate”

După ce a cutreierat în prealabil foarte multe țări din

zona dolarului, ziaristul american John Scott a tipărit un volum intitulat „Impresii din lumea infometată”. „Impresiile” sînt multiple și toate gravitează în jurul următoarei întrebări: cum poate ajunge îndestulată omenirea infometată? Iar în jurul acestei întrebări, gravitează următorul răspuns: „omenirea infometată poate fi îndestulată numai cu capital străin, în speță

cel american”. Se observă însă că Scott nu-și pune de loc întrebarea: „cum a ajuns această omenire așa infometată?” Și totuși răspunsul e foarte simplu: a ajuns numai cu capital american.

Militariștii vestgermani cer înzestrarea Bundeswehru-lui cu arma atomică

— Îl mîncă spinarea!...

Desen de A. POCH

Desen de A. LUCACI

DUL LOR DE VIAȚA

PEISAJ OCCIDENTAL

Cu halba la scrutin

Cu prilejul alegerilor prezidențiale, câteva sute de cetățeni americani aflați la Paris au votat la „Harry's New York Bar” — cel mai elegant bar american din Paris. Acolo, în seara respectivă, oricine putea fi servit cu o bere, un whisky, o coca-cola, o prietenă de o noapte, sau o urnă pentru alegerea viitorului președinte al Statelor Unite. Așa cum relatează ziarul „Libération”, alegătorii au votat, „între patru pahare de bere și două de whisky” și erau atît de bine dispuși încît, „în acel moment, ar fi fost capabili să confunde Casa Albă cu cabaretul din Piața Albă”.

Rezultatul scrutinului: 331 voturi pentru Kennedy și 306 voturi pentru Nixon; 14 buletine au fost anulate, deoarece purtau înscris pe ele numele cunoscutei actrițe de cinema Brigitte Bardot. Se zice că la anunțarea acestui rezultat, s-a auzit următoarea reflecție:

— Păcat! Au anulat tocmai voturile cele mai sincere!

Cu cioara vopsită

În timpul alegerilor din 1957, Adenauer asigura alegătorii în

gura mare că nici nu poate fi vorba de vreo înarmare nucleară, iar acum înarmarea nucleară ocupă un loc de frunte în programul cancelarului. De unde se vede că buna credință nu ocupă în acest program nici un loc...

Sfîrșitul lumii

Sfîrșitul lumii a fost recent prezis de „savantul” Heinz von Foerster, profesor la universitatea din Illinois, care a stabilit pe bază de calcule „matematice” că în ziua de vineri 13 noiembrie 2026, va avea loc judecata de apoi. „Logica” profesorului e următoarea: dacă mortalitatea va scădea iar natalitatea va crește conform prevederilor sale, în ziua sus-menționată omenirea se va aglomera atît de mult, încît indivizii se vor sugruma unul pe altul. Singura salvare de la un astfel de cataclism ar fi un război atomic nimicitor. Altfel, la data fatală, aglomerarea se va produce și atunci sugrumarea reciprocă este inevitabilă. Aceasta echivalează, după dînsul, cu judecata de apoi. După alții, aceasta echivalează cu o judecată de nebun...

De-ale lor

Cu toate că populația Pakistanului are nevoie de alimente, S.U.A. trimite acolo armament.

Localnicii cu glasuri tremurînde
Remarcă sincer, fără echivoc:
— În loc s-ajute gurile flămînde,
Ei poartă grija gurilor... de foc!

În Anglia au mereu loc manifestații împotriva bazelor americane.

Pricepe lesne orice minte trează
De ce acolo sînt manifestații.
E-ntocmai ca-n chimie, unde-o bază
Provoacă-n mod obișnuit reacții.

S.U.A. promovează în țările coloniale politica bîtei.

Metoda lor — deși urită —
Au ridicat-o-n mare rang,
Uitînd că uneori și-o bîtă
Poate ajunge... bumerang.

Francezii nu sînt de acord cu prezența trupelor de la Bonn pe teritoriul lor.

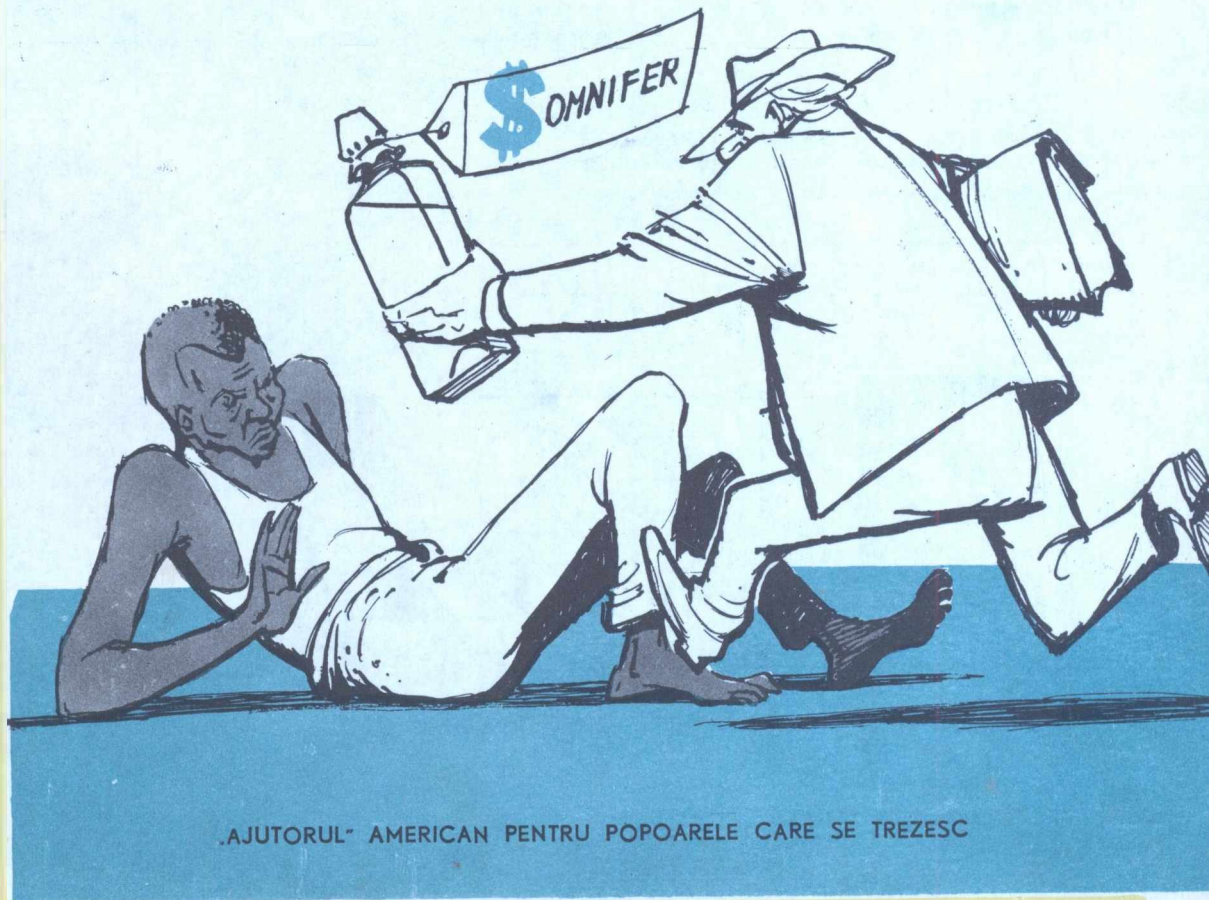
Francezii-n noua conjunctură
Nu au o clipă de repaus.
De la „Ami, go home!” trecură
De-un timp încoace la „Heraus!”

În Congo, colonialiștii au construit foarte puține căi ferate.

Desigur dînșii au brădat terenul
Cu niște căi ferate mitite,
Că nu-i duceau pe băștinași cu trenul,
Ci numai cu... șoșele și momele.

V. D. POPA

Desen de EUGEN TARU

„AJUTORUL” AMERICAN PENTRU POPOARELE CARE SE TREZESC

Un exemplu

Era gata-gata să mă lase nevastă-mea. Cică nu-s ca Gică. Nu c-ar fi el mai frumos, că, dinspre partea asta, pe niciunul dintre noi nu ne dă frumusețea afară din casă. E drept că eu aduc cu Septimiu Sever, că sint înalt și voinic, dar și Gică are ceva din Amedeo Nazzari: poartă mustață. Dar nu de asta îl place Lenuța. Și nici pentru că ar munci el mai bine decât mine. Nu! Fruntaș e el în întrecere, fruntaș sint și eu. În frunte sint eu la economii, în frunte e și el. Și-atunci? Zice că Gică e un exemplu. Că are maniere. Povestea a început de când a mutat-o pe Lenuța în secția noastră. Într-o zi se apropie de mine și zice: „La uite la Gică! Frumos, nu?” Mă uit și eu și răspund: „Care n-a văzufe mai frumos să-i sară un ochi!” „Nu-i vorba de asta, sare și ea, ia te uită cum se poartă!” „Păi cum se poartă? Ce, salopeta lui e mai elegantă decât a mea?” „Eu nu vorbesc de salopetă, se răfoiește dînsa la mine, uite cum se poartă cu oamenii!” Asta ce e drept, e drept. Nimeni din fabrică nu vorbește cu oamenii cum vorbește Gică. Și cum zîmbește Gică! Și ce îndatoritor e! Și are și niște maxime...! Adevărul e că are, cum s-ar spune, și condiții. De pildă, el e și responsabil cu cotizațiile la sindicat, iar eu cu biletele la spectacole. Dacă la el vine un salariat și-i spune: „Tovarășe Gică, știi, ți-aduc mîine banii de cotizație!”, Gică îl bate pe umăr, îi zîmbește și-i spune: „Nu-i nimic, dragul meu, te aștept!” Dar cînd năvălesc cu toții pe mine să le dau bilete, pot să le spun: „Nu-i nimic, dragii mei, așteptați!” Sau să-ispun unuia: „De-așteaptă mai mult băiatul va vedea și «Cocoșatul»!” Și unde mai pui că numai o dată pe lună se plătesc cotizațiile, în vreme ce „Cocoșatul” se joacă în fiecare zi. Vorba e că pe el îl iubește toată lumea din fabrică. Că politicos și amabil ca el mai rar!

Cît despre cei mai bătrîni din fabrică, ce să mai spun?! Că nu i-ar lăsa Gică să se deranjeze pentru nimic în lume. Are el și la asta o maximă: „Cel ce pe bătrîni respectă, are-o atitudine corectă!” De fapt de-aici toată povestea cu nevastă-mea, de la maxima asta. Vin eu odată acasă de la fabrică și-i spun soacră-mi: „Mamă soacră, nu te supăra, te-aș ruga să-mi coși un nasture!” Se zburlește Lenuța: „Dar ce, mama-i sluga ta?” „Nu, dragă, dar dacă mi s-a rupt nasturele...” „Și nu poți să-mi spui mie?” „Știam că tu ai muncit toată ziua la fabrică și...” „Și ce vrei să spui cu asta, că mama a stat toată ziua, nu? Dar cine gătește, cine calcă, cine spală, cine coase...?” „Păi tocmai asta e...”, încerc eu să spun, dar ea nu mă lasă să-mi termin vorba și zice înălțînd ochii la cer: „Of, bine-a spus cine-a spus: „Cel ce pe bătrîni respectă, are o atitudine corectă!” Și, deși din clipa aceea eu am avut o atitudine corectă, nevastă-mea mi-a dovedit că o respectă pe maică-sa și nu mi-a vorbit vreo două săptămîni, iar eu mi-am cusut singur nasturii.

Într-o zi, cînd plecam de la fabrică, ne spuse Gică: „Hai, veniți la mine să bem un pahar de vin, că azi e ziua mea!” Că Gică nu intră în cîrciumă să-l omori. Bucurie, chef, petrecere, numai în familie. Vorba lui: „Și supărări și bucurie le împarți cu familia!” Cînd a rostit fraza asta, nevastă-mea s-a întors către mine și mi-a zvirlit printre dinții strînsi: „Dacă ai fi mai multă vreme cu Gică, poate s-ar lipi ceva și de tine!” Am strîns și eu din dinți și i-am spus: „Tac! Tac! Mîindcă vreau să am o atitudine corectă față de soția mea. Căci, vorba lui Gică, are o atitudine corectă cel ce pe b...” Restul frazei l-am înghițit cînd mi-am dat seama că m-a luat gura pe dinainte, dar a fost inutil. Lenuța s-a făcut foc. Noroc că a intervenit Gică cu una din maximele

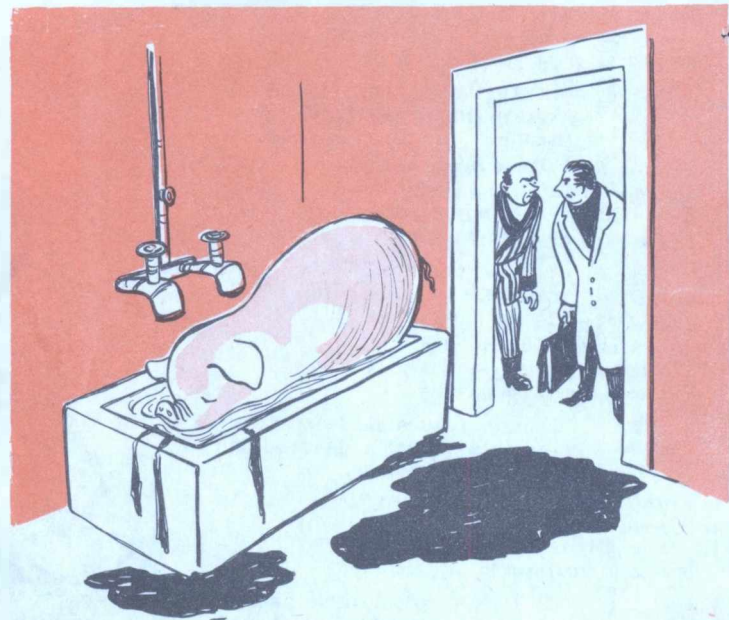
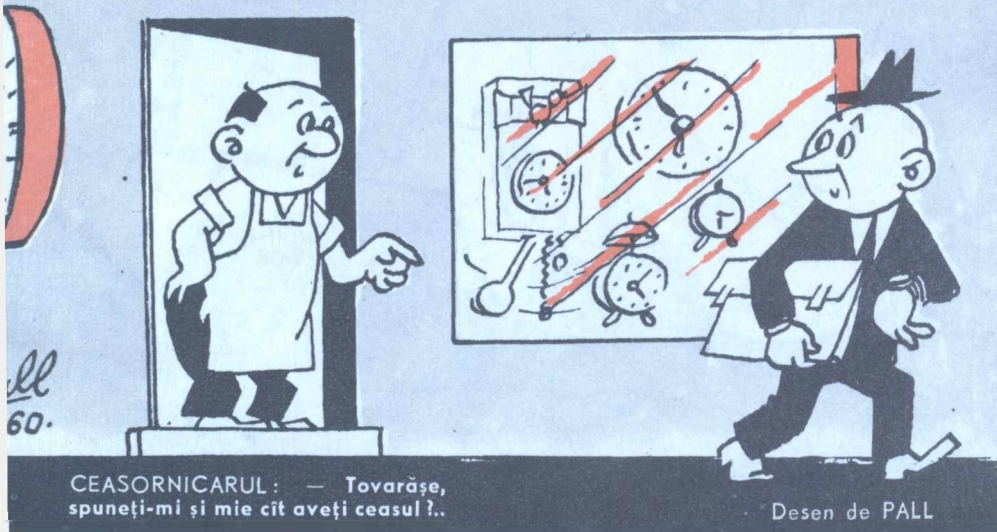
lui: „Înțeleptu-și știe rostu', iartă-ntotdeauna prostul!” După care Gică a zîmbit f. amabil, nevastă-mea a zîmbit f. convinsă, iar eu am zîmbit f. acru.

În sfîrșit, iată-ne și la Gică acasă. Cînd am intrat, taică-su, un bătrîn girbovit, s-a ridicat emoționat în picioare. „Nu vă deranjați, m-am grăbit eu să spun cu gîndul la: „Cel ce pe bătrîn respectă...” Dar Gică mi-a întrerupt gîndul întrebînd răstit pe bătrîn: „Mi-ai luat pantofii de la cizmar?” „Nu, că...” a apucat să îngăime tremurînd acesta. „Sigur, s-a răfoit Gică la el, nici măcar de-atîta lucru nu ești în stare. Stai toată ziua și tai frunză cîinilor. Vorba aia: Lenea e cocoană mare...” Noroc că tocmai atunci a venit nevastă-sa, că altfel nu știu ce-i mai spunea lui bietu' taică-su. Nevastă-sa ne-a dat bună ziua și apoi ne-a rugat s-o iertăm că nu-s încă gata sarmalele, c-o să trebuiască să mai așteptăm puțin: „Nu-i nimic”, m-am grăbit eu s-o liniștesc, și, văzînd că Gică nu spune: „Draga mea, fiindcă ai inimă bună te aștept și-o săptămînă!”, am încercat eu să îndrug ceva. Dar Gică mi-a luat-o și de astă dată înainte: „Te-așteptăm și-o săptămînă, că doar știu cît de mocăită ești, că abia te miști!” În sfîrșit ne-am așezat la masă. Gică o ținea într-una cu brufuiala. Nevastă-mea, deși mîncă roșii, se făcuse vinătă. Cînd am ajuns la sarmale eu eram foarte bine dispus, înghițeam o sarma după alta, nevasta și tatăl lui Gică înghițeau vorbe grele, iar nevastă-mea înghițea în sec. Ce s-o mai lungesc! Acasă Lenuța mi-a spus că mă lasă... (iar mă lasă!) dacă mă mai prinde cu Gică. Că e un exemplu. Un exemplu pe care nu trebuie să-l urmez. Tot vorba lui Gică, săracu', pe care a spus-o în timpul mesei: „Pe femeie să n-o atingi cu o floare, că nu doare!”

ATANASIU ATLAS

Unitatea de ceasornicărie nr. 17 a cooperativei „30 Decembrie” din București a executat numeroase reparații de proastă calitate

CEASORNICARIE

DOUĂ EXEMPLARE ÎN DOUĂ CHENARE

Primul exemplar: un magazin alimentar

Magazinul alimentar din Țirova, regiunea Banat, are un profil special: e închis. Profilul i l-a găsit gestionara Coșa Maria, și îi convine de minune fiindcă acest program nu-i produce bătaia de cap. Ii produce numai bătaia în ușa. Care cum vine, bate în ușa să i se deschidă, și pleacă mai departe, din cauza profilului. De la 8—12 închis, de la 4—8 închis!... S-au sesizat oamenii de nenumărate ori.

— Se poate, tovarășă? Dar mai schimbă și dumneala programul!

— Aveți dreptate, oameni buni!

Și chiar de a doua zi l-a schimbat: de la 9—13 închis, de la 5—9 închis.

Am întâlnit-o într-o zi pe stradă:

— Tovarășă gestionară, aș vrea să cumpăr câteva cutii de conserve.

— Ce să mai deschid magazinul pentru atîta lucru. Uite, îți dau eu o rețetă de conserve să te lingi pe buze...

Intervine altcineva:

— Tovarășă gestionară, vreau să cumpăr bomboane pentru copil, cînd deschizi magazinul?...

— Lasă omule, nu mai răsfăța copilul cu bomboane, că de aia îți sare-n cap!... Cumpără-i de la Aprozar câteva mere!...

— Și eu aș vrea să-i duc soției un kilogram de biscuiți!

— Lasă tovarășe, de ce să-i duci biscuiți? Să facă prăjituri în casă, nu să umble toată ziua pe la coafor și croitorese!... Ei, acum vă dați seama? Magazinul îl țin închis mai mult de hatîrul vostru...

Iată într-adevăr, un magazin cu profil educativ...

Atîta doar că noi am dori să vedem profilul unei alte gestionare... Cu profil mai puțin educativ, dar în schimb mai nutritiv.

Al doilea exemplar: distribuie
ca asta mai rar!

O dată cu reșoul de aragaz a fost inventată și butelia, fiindcă un aragaz fără butelie e ca un bulevardist fără „e valabil“, e ca un anume frizer fără „să trăiți coanel“, e ca Mircea Crișan fără imitații; e ca un centru de distribuie a buteliilor, fără butelii.

La Reșița există și aragazuri și butelii. Mi-a spus responsabilul de la „Aragaz“:

— Păi dacă există și reșouri și butelii, e foarte bine.

— E foarte bine cînd buteliile sînt pline. Dar cînd se golesc?

— Dacă se golesc iar e bine, înseamnă că nevasta ți-a gătit mîncare pe aragaz și ai mîncat pe săturate.

— Ai dreptate, am mîncat pe săturate ca să prind puteri să car butelia în spate cale de cîțiva kilometri! Pînă la centrul de distribuie a buteliilor...

Ați înțeles, sper, despre ce e vorba. E vorba despre Reșița, despre butelii și despre un centru de distribuie. Dacă ar fi vorba despre două sau trei centre, totul ar fi fost în regulă și toți reșițenii mulțumiți. Dar într-un oraș ca Reșița să se găsească un singur centru de distribuie? La cîțiva kilometri de Orașul Nou?... Se poate?...

— Nu se poate!

— Și ce-i de făcut?

— Să te muți în Orașul Vechi.

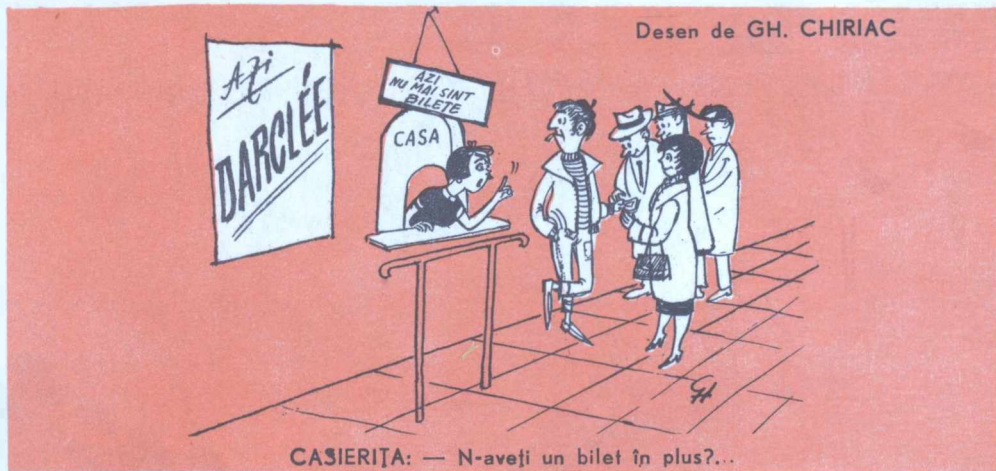
— Ar fi o soluție... Dar parcă o soluție mai simplă este înființarea unui al doilea centru. Sau eventual buteliile să fie aduse la domiciliul abonaților. Nu e o soluție?

— Ba e!

— Și de ce nu v-a dat prin cap?

— Pentru că n-a funcționat... aprinzătorul!...

Al. V.

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Vreau să-ți fac cunoștință cu Ciumăgeanu Ștefan, de profesie pădurar. Avînd o asemenea calificare, i s-a dat pe mîna nu un copac, doi, ci o pădure întregă, în jurul comunei Stănești (raionul Oltețu). Și s-a pus omul pe treabă. Toată ziua umbla prin pădure — dar nu după fragi și mure. Umbla ca să cunoască mai bine pădurea, s-o apere de dăunători, de rozători, de răufăcători. Ce-i drept, a reușit. Nu s-a mai atins de pomi nici o ființă, în afară de dînsul. Și uite așa, în scurtă vreme a izbutit să se atingă de nenumărați copaci.

Deoarece, cu ocazia unui control, s-a constatat că pădurea de care răspunde Ciumăgeanu s-a cam rărit, s-a încheiat un proces-verbal de constatare și cu acest prilej s-a încheiat și activitatea extra-silvică a surnumitului pădurar.

În prezent am aflat că Ciumăgeanu are de plătit aproape 6.000 lei despăgubiri pentru „serviciile“ aduse în trecutul apropiat.

„Serviciile“ au decurs în felul următor: intra în pădure și începea să cînte: „Ce te legeni, codrule, fără ploaie fără vînt“... și pune copacii la pămînt.

Rămîne ca, în viitor, dacă o să mai fie pus să vadă de copaci, să i se atragă atenția că pădurea nu-i... codru! Ca să știe omul! Poate, la școală, cînd s-a predat lecția avînd această temă, a lipsit!

Bălăsoiu Alexandru,
str. Alex. Cuza nr. 15
Craiova

URZICUȚO,

Recent, am împlinit 7 ani de cînd sînt bunic. Acest eveniment coincide, bineînțeles, cu ziua de naștere a nepoților mei care sînt gemeni, mîncă-i-ar mama, tata și eu. Așadar, m-am gîndit să le fac și eu un mic cadou. Și ca să fie cadoul practic, am cumpărat două cutii cu creioane colorate, tip „Desen-Color“, produse de fabrica „Republica“ din Sibiu. Nici n-am predat bine creioanele nepoților și mi-au și cerut să le ascut.

Am luat un briceag ascuțit și m-am apucat de lucru. Pe măsură ce ascuteam, creioanele se isprăveau. Cum apuca mina să iasă nițel, hop! că se rupea, și eu, încredzător, continuam operația sperînd că o să ajung în cele din urmă la un rezultat cu... virf. Și uite așa, am umplut 10 scrumiere cu așchii de creion, cu

resturi de mină de creion și cu mucurile țigărilor fumate în disperare de cauză și efect!

Cum de or fi livrat comerțului cei de la fabrica „Republica“ din Sibiu asemenea hal de creioane tip „Desen-Color“, nu știu. Cred însă că „Cine știe... răspunde“ acum că, deh! n-are încotro, dar are de ce!

Avramescu C.
str. Republicii 24 B, Buziaș

URZICO DRAGĂ,

Zilele trecute mă plimbam cu un amic și cu băiețașul acestuia prin oraș. Pentru că băiețașul e tare drăgălaș, mi-a venit pofta să-i cumpăr o jucărie. La un moment dat l-am întrebat cam ce i-ar plăcea. „Un șoricel, nene, un șoricel! Dar să fie mic și cu ochii ca mărgeleșă“ — mi-a răspuns puștiul cu entuziasm. Începusem să mă frămînt. De unde să-i procur un asemenea exemplar? Am intrat într-un magazin în care se vînd păsărele și peștișori — cu gîndul să-l determin să-și schimbe dorința. Aș! O ținea morțiș cu șoricelul. Tot umblînd, dau de colțul străzii Republicii cu B-dul Karl Marx. Aici o „Alimentară“ (unitatea nr. 4). Ne oprim în fața vitrinei și privim ce sortimente noi au mai sosit. Deodată băiețașul scoate un strigăt de bucurie: „Nene, uite șoricelul pe care îl vreau“. Într-adevăr, în vitrina respectivă se afla un șoricel și lîngă el încă vreo doi, cu toții jucăuși și zburdalnici. Am dat buzna în magazin și am cerut primul vînzător întîlnit să-mi facă bon pentru un șoricel. „N-avem!“ mi-a răspuns sec. Am cerut condica de reclamații. Auzi, să nu vîndă din produsele pe care le au expuse! A venit responsabilul și m-a lămurit.

„Tovarășe, aici e magazin alimentar, nu grădină zoologică! Noi nu vindem șoricelii“. „Bine, dar am văzut că aveți în vitrină“ am ripostat energic. Ce crezi că mi-a răspuns? Mi-a răspuns că nu sînt pentru public — că sînt pentru pisici. Am plecat resemnat, iar băiețașul dezamăgit. Mare ghinion! Să dau de un magazin alimentar cu șoricelii și să nu pot să cumpăr măcar unul! Așa nu mai merge! Sau se deratizează unitatea în cauză, și atunci nu mai am nici o pretenție, sau nu se deratizează și atunci să se pună în vînzare toate produsele etalate în vitrină.

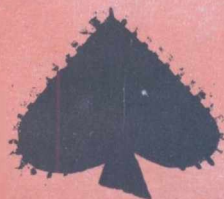
Nu e drept, dacă vrei să cumperi un șoricel, să fii refuzat pe motiv că-i rezervat numai pentru pisici!...

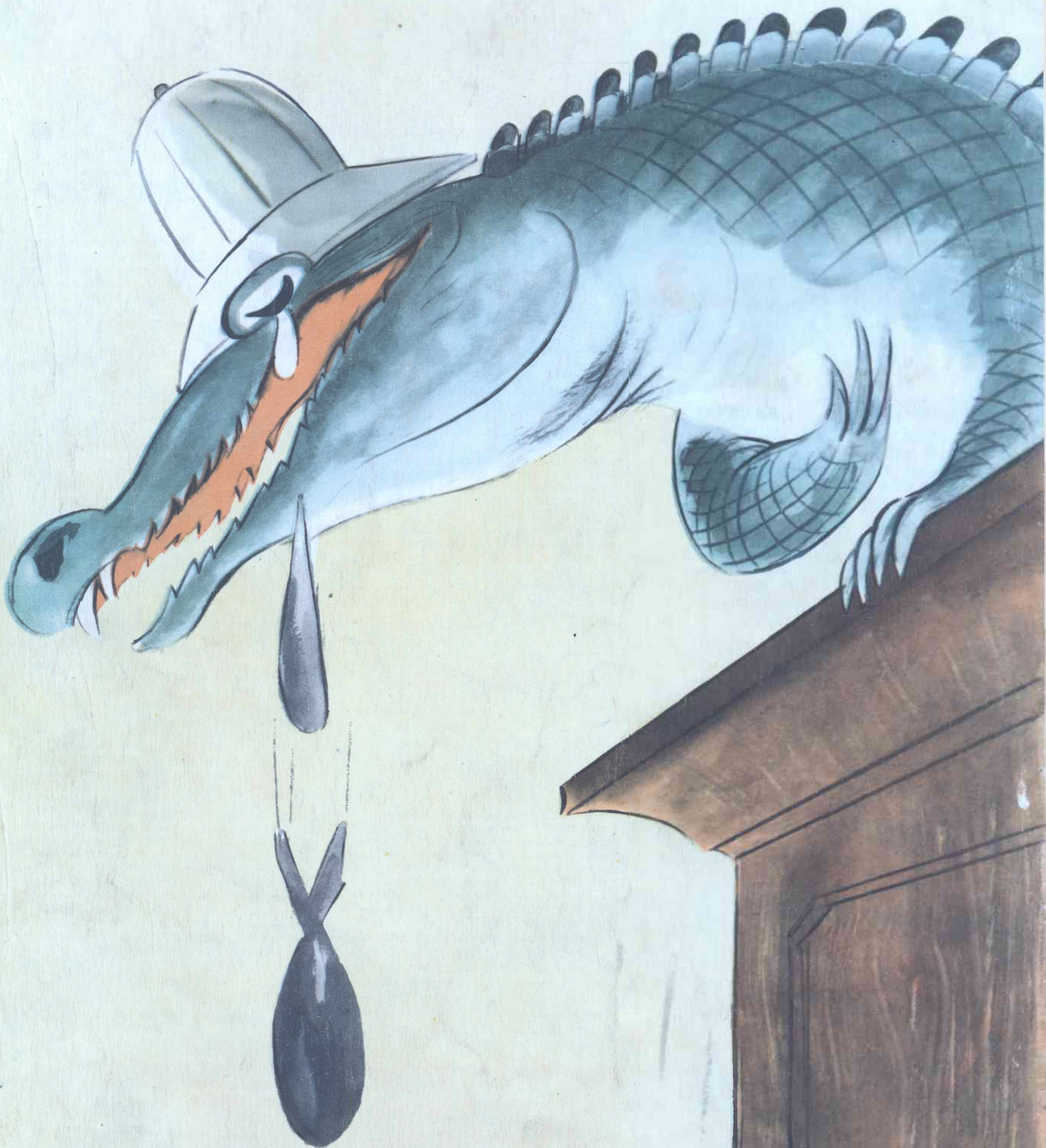
Alexandru Dumitru, str. Plevnei 233
Brăila

urzica

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane; Secretariat:
15.38.56; Secția scrisori: 14.60.34; Secretariat de redacție
14.28.15; Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC CASA
SCINTEII „I. V. STALIN“ BUCUREȘTI

IMPERIALISMUL ȘI ELIBERAREA POPOARELOR COLONIALE

— Sînt atît de înduioșat, dragilor,
că v-ați cîștigat eliberarea!..